

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2019. szept.–okt.
XXIV/5. szám

Ára: 350,- Ft

Karancsság – kegyszobor

Angyalainak parancsolt felőled

*Aki a Magasságbelinek oltalmában lakozik,
s a Mindenható árnyékában marad, mondja az Úrnak:
„menedékem vagy és várom, Istenem, kiben bízom én”.*
*Mert ő szabadít meg a vadászok törétől és a rosszakaró beszédétől.
Vállaival beárnyékoz téged és biztos helyed lesz az ő szárnyai alatt,
pajzs és páncél az Úrnak hűsége.*
*Ne félj hát attól, ami éjszaka rettent, sem a nappal repülő nyílától.
Sem a sötétben járó romlástól, sem a délidőben pusztító Gonosztól.
Ezren hulljanak el bár oldalad mellől és tízezen jobb kezed felől,
tehozzád azonban nem közelget.*
*Bizony meg fogod látni saját szemeddel,
meglátod a bűnösök fizetségét.*
*Mivelhogy az Úr a te menedékhelyed
és a Magasságbelit választottad oltalmadul,
azért veszedelem nem érhet téged
és csapás nem közelíthet a te hajlékodhoz.*
*Mert angyalainak parancsolt felőled,
hogy megőrizzenek téged minden utadon.*
Kezükben hordoznak téged, hogy kőbe ne üssed lábadat.
Kígyókon és skorpión járhatsz, eltiprod az oroszlánt és a sárkányt.
*„Megmentem őt, mert ragaszkodik Hozzám,
főlemelem őt, mert ismeri az én Nevemet.*
*Hozzám kiált, és én meghallgatom őt,
a szorongatásban velem vagyok,
megmentem és megdicsőítem őt.*
*Betöltöm őt hosszú napokkal
és Üdvösségemet megmutatom neki.”*

(Zsolt 90)

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (6.).....	1
A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot.....	2
Beszéletés Vicka Ivankovič-Mijatovič látnokkal.....	2
Amerikában felvirágoznak a templomok, amiket a hagyományhű FSSP vesz át..	9
Virágzó női szerzetesrendek az Egyesült Államokban.....	10
A tisztítóútról (4.) – Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val	12
Brandmüller bíboros: A pán-amazóniai színódus munkadokumentuma „eretnekséget” és „aposztáziát” képvisel.....	14
Gerhard Müller: Senki sem építhet más alapra, mint a már meglévőre, Jézusra.	16
A tanításbeli tévedések püspöki helyreigazítása	23
Nemzeti engesztelés	34
Missouri államban is az élet mellett döntöttek	39
Alázatosság	40
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Felhívás az Eucharisztikus Kongresszus szervezőinek és résztvevőinek.....	42
Mária-kegyhelyek	
Karancsság – Szentkút.....	33
Mária kicsinyei	
Szeressétek egymást.....	38
Rózsafüzér	
Rózsafüzér és keresztút	43
John Henry Newman: Ki tudná felmérni Krisztus Anyjának szentségét?.....	56

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslatlal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Párizs, Szent Eustache templom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (6.)

III. Mária látogatása Erzsébetnél

Mária útja

A Szentírás egyik legkedvesebb és igen bensőséges jelene Szűz Mária látogatása Szent Erzsébetnél. A kiválasztottságába és a megváltás isteni tervébe beleegyező „legyen” után Mária már nem önmagáé többé: mint „az Úr szolgálóleánya” Isten és ember szolgálatát egyaránt vállalta. Jézus, a világ Üdvözítője, sem csak az övé, hanem az egész emberiségé. Az Üdvözítőt neki kell közvetítenie a világnak. Ezt a magasztos és egyedülálló hivatását azonnal meg is kezdi, mert Isten akaratának megvalósulása nem szenvedhet késedelmet. Ez a látogatás tehát nem egyszerű rokoni illendőségből ered, hanem a küldetésben járó, felsőbb megbízatást teljesítő Szűzanya első nyilvános tevékenysége.

„Azokban a napokban Mária útrakelt, és a hegyek közé, Juda egyik városába sietett.” (Luk 1, 39.)

Azokban a napokban, vagyis hamarosan az angyali üdvözlés után, amelyet a szentíró az előző sorokban ír le, Szűz Mária szent Erzsébet meglátogatására indul. Az alázatos, a csendet és a magányt kedvelő Szűzanya éppen ezekben a legszentebb percekben kel útra. Ezért kívánczik ki belőlünk a kérdés: miért ment Mária rokonának meglátogatására? Az evangélista erre nem ad kifejezett választ. De szavaiból kiolvashatjuk a látogatás miertjét. Gábor angyal tudtára adta Máriának Erzsébet anyaságát. Ennek pedig már hatodik hónapja, tehát a gyermek születése már közel. Mária nem azért látogatja meg, mert bizonytalankodva a hír felől személyes bizonytságot akar szerezni az angyal szavainak igazságáról. Hiszen éppen Erzsébet nevezi majd Máriát boldognak nagy hite miatt. Mária bizonyára az angyal egyszerű közléséből Isten akaratát olvassa ki. Ennek a felismert isteni akaratnak azonnal engedelmessé válik. Istennek szándéka pedig bizonyára nem az volt csupán, hogy a fiatal rokon az idős asszonynak segítségére legyen, hanem ebben az emberi segítségben akarta kinyilvánítani Mária szerepét az emberiség üdvözítésének munkájában.

Útrakelt, lelkében még az angyalszavak visszhangja, szűzi méhében a világ üdvözítője és szívében a megváltás háladala. Hogyan ment Mária, kísérettel vagy egyedül? Az evangélium erről nem beszél. József nem ment vele, mert ha hallotta volna Erzsébet tanúságtételét menyasszonya istenanyaságáról, akkor 3 hónappal később nem lett volna aggálya Mária terhessége láttára. Különben pedig Galileában az egybeköltözés előtt a jegyesek nem szoktak együtt mutatkozni a nyilvánosság előtt. Lehetséges azonban, hogy a család tagjai közül valaki elkísérte egy

darabig. Mivel azonban ez az utazás Húsvét tájára esik, könnyen csatlakozhatott a magányos szűz útközben a Jeruzsálembé igyekvő húsvéti zarándokokhoz.

Az evangélium nem jelöli meg pontosan a helyet, ahova Mária igyekezett. *A hegyek közé Juda egyik városába*, annyi az egész helymegjelölés. A hagyomány szerint Ain Karim lenne ez, amely Jeruzsálemtől nyugatra két óra járásra fekszik. Máriának egész utazása kb. 4-5 napi gyalogutat jelent. Várták Máriát Erzsébet házában? Nem valószínű, hiszen a Szűzanya az angyal kinyilatkoztatásából tudta meg Erzsébet áldott állapotát. Bár rokonok voltak; de talán nem is látták soha egymást, hacsak nem Jeruzsálemben valamelyik ünnepen. A 14-16 éves Mária és az előhaladott korú Erzsébet között nagy volt a korkülönbség, s így nem valószínű, hogy Jeruzsálemben valaha is összetalálkoztak volna.

Sietett a Szűzanya rokonához, jegyzi fel az evangélista, bizonyára nem ok nélkül. Rögtön akar adni, késelem nélkül akarja kiírástani jószágát. Önmagáról teljesen megfeledkezik, hajtja istenszeretete és emberszolgálat. Immár ez az ő hivatása. De nemcsak földies ügyekben, hanem sokkal inkább a természetfeletti élet rendjében. Jézust vinni az embereknek és az embereket Jézusnak. Ezt cselekszi ezzel a látogatásával is. Fáradhatatlan, ezért „sietett”, mert Jézus és az emberek találkozásáról van szó s ekkor semmiféle késlekedésnek sincs helye. Ezt folytatja figyelemmel telve Kánában közbenjáró gondoskodásával. Szolgálat szüntelenül egész életében, mind a földön, mind pedig a mennyei dicsőségben. Mihelyt Isten anyja lett, egyszerre gyakorolni kezdi küldetését. S nem is szűnik meg azóta értünk anyai szerető gondoskodásával közbenjárni.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 72-74.o.)

A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot

Beszéletés Vicka Ivankovič-Mijatovič látnokkal

Sok medjugorjei zarándok szívébe és emlékezetébe fogadta Vicka Ivankovič-Mijatovičot. Azt a melegszívű, nyitott, kedves lányt, aki hétfőnként tanúságot tesz a Boldogságos Szűz Máriával való találkozásairól a régi, kékre festett, szülői háznál, a Jelenések hegyének tövében. Vicka választottjával, Marióval családot alapított és új otthonukba költöztek, Krehin Gradac községbe, mely nem messze fekszik Medjugorjétől.

A Glasnik Mira újságíróját őszinte örömmel, nyitottan, mosolyogva fogadta. A beszélgetés közben kislánya, Mária Szofia kíváncsian és buzgón segédkezett, miközben ő Ante nevű kisfiát altatta. A tea mellett folytatott beszél-

getés sok mosolyt és vidámságot csalt elő a háziakból. Kellemes találkozás volt a közkedvelt medjugorjei látnokkal, akiből megingathatatlan biztonság és őszinteség sugárzik, miközben gyengéden, de szorosán ölelte magához kislányát.

– Édesanya, feleség, olyasvalaki, aki megéli a szív, az élet teljességét. Míg nézem Önt, másnak tűnik, mint az a Vicka, akit gyakran látnok a kék háznál, miközben tanúságot tesz a zarándokoknak.

– Ez így van. Gyakran mondom, hogy ezt nem lehet összehasonlítani a Szűzanyával való találkozással és az Ő szépségével, vagyis a vele való találkozás szépségével, mert nincs hozzá hasonló szépség. Az anyaság más módon szép, különös örömmel és megelégedettséggel teli. Isten megadta nekem ezt a kegyelmet, és ez valóban kivételes ajándék. Érthető, hogy ez idő alatt nem tudok a zarándokok szolgálatára lenni, mert az élet ajándékát kaptam, melyet örömmel őrzök és nevelek. Hálát adva a kegyelemért, életünkkel többféle módon is tanúságot tehetünk.

– Életének csodálatos időszaka ez, különösen akkor, ha arra gondolunk, hogy súlyos betegként járt fel a Križevaca és a Jelenések hegyére.

– Ha szenvedni szeretnénk vagy valamit tenni Isten dicsőségére, akkor arról nem sokat beszélünk. Ha Isten valóban szenvedést, áldozatot kér tőlünk, akkor azt teljességben és alázatban kéri. Csak Ő és én. A szenvedés lényege, hogy valóban megtegyük azt, amit Isten kér tőlünk, és teljesen közel legyünk hozzá. Ő tudja, hogy miért ad vagy vesz el tőled valamit.

– Egyik üzenetében azt mondja a Szűzanya, hogy addig marad velünk, míg a Magasságbeli megengedi neki.

– Rögtön az jut eszembe, hogy a jelenés első napjaiban biztattak bennünket: „Kérdezték meg a Szűzanyát, mennyi ideig marad velünk?” És mi megkérdeztük: „Drága Szűzanya, a többiek nevében kérdezzük, mert szeretnék tudni...” Ő azt válaszolta: „Untatlak benneteket?” Ez mélyen és keményen érintett engem, úgyhogy elhatároztam, soha többé nem fogom feltenni ezt a kérdést. Ugyanakkor tudom, hogy az emberek nem rossz szándékból kérdezték.

Hogyan untathatna bennünket a Szűzanya? Ő nem csak nekünk adta ezt a választ, hanem megértettem, hogy az egész világnak szól. Ezért mondja ebben az üzenetében, hogy „Addig maradok, míg a Magasságbeli ezt megengedi.” És azt is mondta: „Én csak a kegyelmek közvetítője vagyok, amit a Magasságbeli ajándékoz nekem, azt adom nektek.” Mi kérjük a Szűzanyát: Szűzanya, kérd Fiadat! Ő közvetítő köztünk és Jézus között.

– Az Ég és a Föld számos találkozásakor szerte a világban, de különösen Medjugorjében, Isten arra kér bennünket, hogy az irgalmasság továbbra is előzze meg az Ő igazságosságát. Mondhatjuk ezt így?

– Látja, ez nem kérés, hanem tiszta, mérhetetlen szeretet. Isten nem maga miatt kér bennünket, hanem azért, mert már nem tud más módon közeledni hozzánk. Elküldi Édesanyját, jelenlétét, és így mindent nekünk ad. Az egész Menny itt van, de mi annyira vakok, süketek vagyunk, hogy semmit sem értünk. Isten egyszerűen szeret bennünket és reméli, hogy erős szeretetével legalább egy kicsit meg tud változtatni minket. Az ember rövid idő után átadja magát Istennek, majd ezután visszatér szükségleteihez és imádsággal folytatja, melyről ő maga dönt.

A Szűzanya ezért ajánlja, hogy minden nap, lépésről lépésre kell haladnunk Isten felé, úgy, hogy nem helyezük kívánságainkat és szándékainkat az első helyre. A Szűzanya azt mondja: „Ti imádkoztatok tervem és Isten tervének megvalósulásáért, és mindazt, amire szükségetek van, mi tudjuk legjobban, hogy mikor fogjuk megadni nektek. Ezért nem kell sokat imádkoznotok, inkább imádkoztatok tervem és Isten tervének beteljesedéséért, és a megfelelő pillanatban megkapjátok hálánk ajándékát.”

Ez igaz válasz lesz sokak számára.

Aki választ keres, meg fogja kapni. Ha nyitott a szívünk és szeretnénk tenni valamit, akkor nem kell félnünk. A legnagyobb probléma a szívünk. A Szűzanya üzeneteit megérthetjük ésszel és értelemmel, tudományosan kifejtett filozófiával, de ha minden egyes szót nem fogadunk a szívünkbe, akkor mindez nem ér semmit. Jézus és a Szűzanya senkinek sem fogja mondani, hogy valamit tennie kell, hanem mindig lehetőséget ad az újrakezdéshez. Mindenkor arra hívlak benneteket, hogy érezzétek az igazi szeretetet, az igazi szeretetet pedig csak egyféleképpen lehet megtalálni, Jézusban és a Szűzanyában. Minden más mulandó.

– Avilág mindig elég hatalmas ahhoz, hogy egy kissé megkárosítson bennünket.

– A probléma nem a világban van. A világ nem földrajzilag rendeltetett erre, és nem jelent erőszakot, épületet vagy falat. A világ mi vagyunk, mindannyian a világ része vagyunk. És ha azt mondjuk, hogy a világ megkárosított, akkor ez nem igaz, mert mi magunkat károsítottuk meg. Fontos megértenünk, hogy mindannyian a világ része vagyunk. Ezért ha mindannyian megváltoznánk, ha jól tennénk a világért, akkor a világ felvirágozna.

– Mit mond a Szűzanya a családról, az Ön családjáról?

– Családom példakép kellene legyen sokak számára. A Szűzanya azt kéri, hogy a családok újítsák meg a rózsafüzér imát, de a legfontosabb, amit kér tőlünk a közösség, az az egység: mindannyian a családban találjunk időt arra, hogy együtt lehessünk. Ha az ember őszintén tesz valamit, azt akarja követni, amit a Szűzanya mond, akkor ő lassan-lassan a cselekedeteivel válaszol csa-

ládjának. A legfontosabb, amit a Szűzanya mond nekünk az, hogy imádság nélkül nincs jövő. Az imádságnak kell lennie az első helyen az életünkben. Ha családukból elkezdünk imádkozni, akkor lesz párbeszéd, mosoly és minden jó, és mindez összhangban lesz Isten akaratával. Ha az ember nem imádkozik, nincs ideje sem önmagára, sem a családjára, akkor széthúzás támad a családban. Ha azonban minden nap munka előtt imádkozunk, ha a napot térdelve kezdjük, akár csak kettő vagy öt percig is, és azt mondjuk: Istenem, köszönöm neked ezt a napot, és benne önmagam, jól vagyok, és itt vagyok, készen a Te szolgálatodra, akkor ezzel megtettük a legszükségesebbet. Napunkat és önmagunkat Isten kezébe helyeztük. Este összegyűjtjük a családukból, hálát adunk Istennek ajándékáért, hogy jól vagyunk, hogy a családukból is jól van, Isten kezébe helyezünk mindent és elmegyünk aludni, mert holnap új nap kezdődik, melyet újra hálaadással és imával kell kezdenünk.

– Meglátogatja-e Önt még minden nap a Szűzanya, és még mindig ugyanolyan-e, mint kezdetben?

– A Szűzanya még minden nap meglátogat, és kicsit sem változott, de mi annál inkább. Néha megváltozik az arca, valamilyen benyomás hatására, a hangulata többé-kevésbé vidám vagy szomorú. Érkezését háromszori fényvillanás jelzi. Szürke ruhája van, fehér a fátyla, csillagból korona van a fején, a szeme kék, fekete a haja, és az arca pirosposzsgás. Lebeg a levegőben egy szürke felhőn, lába nem érinti a földet. Ünnepeken: Húsvétkor, Karácsonykor, Nagyboldogasszony ünnepén, és a születésnapján arany ruhában jelenik meg. Karácsonykor karjában a kis Jézussal érkezik. Egy alkalommal, néhány évvel ezelőtt, Nagypénteken a felnőtt Jézussal jelent meg, akinek testét sebek borították. Nagyon meggyötört volt, a fején töviskoronával. A Szűzanya azt mondta: „Eljöttem, hogy megmutassam nektek, mennyit szenvedett értünk Jézus.”

A születésnapunkon a Szűzanya gratulál nekünk, születésnapján pedig mi köszöntjük fel Öt. Kezet fogunk és megpusztiljuk egymást. Ő normális személy, élő, ugyanúgy, mint mi. A Szűzanya szépsége leírhatatlan, semmihez sem hasonlítható, mert ezen a Földön nem létezik hozzá hasonló szépség. Egyszer megkérdeztük tőle, hogy miért olyan szép, mire Ő a következőképpen válaszolt:

„Szép vagyok, mert szeretek. Kezdetek el ti is szeretni, és ti is szépekké váltok.

Az igazi szépség nem a külső szépség, hanem a lelkünk és szívünk mélyéből fakad. Ti manapság túl sokat foglalkoztok a külsőtökkel, mert elfelejtétek a belső szépség fontosságát. Én arra hívlak és kérlek benneteket, hogy

kicsit jobban figyeljete a belső szépségre, a külső pedig magától fog jönni, ezért nem kell aggódnok.”

– Nagyon érdekes történet, amikor Ön és Jakov a Mennysországra voltak, szó szerint. Hogy is volt?

– Ez szó szerint így igaz! Nem a jelenés ideje alatt történt, hanem délután, mielőtt a templomba indultunk a rózsafüzérre. Betértünk Jakovékhoz, és megkértük megboldogult édesanyját, hogy készítsen nekünk uzsonnát. Míg ő lement a konyhába, mi a felső, kis szobában voltunk. A fotóalbumban a családi fényképeket nézegettük. Egyszer csak Jakov, aki az albumot fogta, hirtelen eldobta, majd térdre borult. Én is mellette találtam magam. A Szűzanya meglepett bennünket. 15 óra 20 perckor érkezett, és ebben igazán nem is reménykedtünk. Azt mondta: „Most te és Jakov velem jöttök, hogy lássátok a Mennysországot, a Poklot és a Tisztítótűzet.” Jakov a következőt mondta válaszul: „Drága Szűzanya, vidd el Vickát, mert neki több testvére van, de én egyedül vagyok!” Jakov azt gondolta, hogy ha elmegyünk, akkor többé nem fogunk visszajönni. Én arra gondoltam, hogy hány napig, hány órán át utazunk odáig, és vajon az Ég felé vagy a Földön fogunk utazni?! De hála Istennek, minden úgy lesz, ahogyan a Szűzanya mondja, nem szóltam semmit, csak azt gondoltam, legyen az Ő akarata szerint.

Ekkor a Szűzanya megfogta a jobb kezemet, Jakovnak pedig a bal kezét, és elvitt bennünket. A mennyezet egyszerre csak megnyílt felettünk, pont anynyira, hogy át tudtunk menni. Egy szempillantás alatt a Mennysországra voltunk.

Egy határtalan hely volt, olyan ragyogó fény töltötte be, mely nem létezik a Földön. Az emberek sűrű, rózsaszín és sárga ruhában voltak. Sétáltak, imádkoztak, énekeltek, és kicsi angyalok vették körül őket. A Szűzanya a következőket mondta: „Nézzétek, mennyire boldogok ők, akik a Mennysországra vannak.” Olyan boldogság volt ez, melyet nem lehet szavakkal leírni, nem létezik ilyen boldogság a Földön.

A Tisztítótűz is egy nagy terület volt, de itt nem látszottak az emberek. Hamuszürke volt minden, és azt lehetett érezni, hogy az emberek rángatóztak és dörömböltek. Világosan lehetett érezni, hogy értük sokat kell imádkozni, mert szükségük van az imáinkra ahhoz, hogy kiszabaduljanak a Tisztítótűzből. A Pokol közepén hatalmas tűz ég. A Szűzanya először megmutatta, hogy milyenek voltak ezek az emberek normális állapotukban, és azután hogyan jönnek ki a tűzből különböző állati alakokat öltve, mintha soha nem is lettek volna emberek. És minél mélyebbre zuhannak a tűzbe, annál inkább Isten ellen vannak. A Szűzanya megmagyarázta, hogy azok, akik a Pokolban vannak, saját akaratukból mentek oda, így akarták. Azok az emberek, akik itt élnek a

Földön, és mindent Isten akarata ellen tesznek, ők már itt is a pokolban élnek, a sorsuk ott csak tovább folytatódik. A Szűzanya azt mondja: „Sok ember, aki itt él a Földön, azt gondolja, hogy a halállal minden befejeződik. Tévednek, mert ti itt a Földön csak átutazók vagytok.”

– Sokan vannak, akik nem szeretnek hallani a Pokol létéről.

– Igen, sokan vannak, akik azt kérdezik tőlem, hogy néz ki a Mennysországra, milyen a Tisztítótűz. A Pokolról azonban nem kérdeznak. Azt gondolják, és igazuk is van, hogy Isten mérhetetlen szeretet, és senkit sem fog a Pokolba küldeni. A Szűzanya ezt különös módon érzékeltette, és a következőket mondta: „Isten senkit sem fog a Pokolba küldeni, így mi magunk döntjük el, hogy hová szeretnénk menni, szabad akaratot kaptunk. Így azok a személyek, akik a Pokolban vannak, a saját akaratukból mentek oda. Minden embernek van lehetősége itt a Földön megjavulni, bűnbánatot tartani és kiérdemelni a Mennysországot. Csakis rajtunk áll, hogy mennyit teszünk ezért.”

– A Szűzanya korábbi üzeneteiben gyakran említette, hogy a Sátán nagyon erős.

– Nemcsak a korábbi üzeneteiben említi, hanem a mostaniakban is. A Sátán erős, és minden szabad pillanatot kihasznál, mert jól tudja ugyanis, hogy hol vagyunk a legérzékenyebbek. Fő célja, hogy tönkretégye családjainkat, hogy minél több vizsalyt, széthúzást szítson.

– A nagy kegyelmek ideje van.

– Igen, a nagy kegyelmek idejét éljük, és azt gondolom, hogy míg a Szűzanya velünk van, ez hatalmas, felbecsülhetetlen kegyelem. És ez mindannyiunk számára egyformán megadatott. Nincs különbség, mert nem a neked és a nekem szóló kegyelemről van szó, hanem a kegyelem felkínáltatott mindenki számára. Csakis rajtunk áll, hogyan válaszolunk, hogyan fogadjuk be.

– Ki vezeti a beszélgetés fonalát, a Szűzanya vagy Vicka?

– Néha Ő, néha én. Attól függ, hogyan alakul a beszélgetés.

– Van-e még valami, amit eddig nem mondott el a Szűzanya?

– Alapjában véve mindent elmondott, kivéve azt, ami a jövőben fog megtörténni. Amikor eljön ennek az ideje, nyilvánosságra kerül. A Szűzanya azt mondja, sok új üzenete van számunkra, de még nem tudja elmondani, mert még az eddigieket sem fogadtuk el. Nem élünk úgy, ahogyan ő kéri. Sokan mondják, hogy a Szűzanya mindig ugyanazt mondja, egyformák az üzenetei, mindig hasonlókat kér. De mi más tehetne az Édesanya, amikor oly sokan vannak azok, akikre érvényes a mondás: – az egyik fülükön be, a másikon pedig ki – és a szívükben nem marad semmi. Ő a legegyszerűbb módon, a legegyszerűbb jelenlétével, minden erejével arra törekszik, hogy megértsük üzeneteit, de mi nem értjük, és mindig valami újról szeretnénk tudni. Senki

sem érdeklődik arról, hogy mit mondott eddig. Ez azt jelenti, nem érdekel bennünket, hogy mit mondott a Szűzanya, hanem kérdéseinkkel igazoljuk önmagunkat, mert üresek vagyunk. Ha elfogadjuk és elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni, hogy egyetlen szava sem ugyanaz.

A Szűzanya minden hónap 25-én ad üzenetet az egész világnak. Az első években a Szűzanya minden csütörtökön adott üzenetet. Miért nem ad most is minden csütörtökön üzenetet? Mert azt gondolta, hogy az túl sok számunkra. Egy üzenet sem hosszabb harminc szónál. Mintha ezzel azt ajánlaná, tessék, itt van, lehetőséget kínálok számotokra, hogy lássam, mennyire vagytok készen, mennyit fogtok tenni?! Az üzenetet a szívünkbe kell helyezni, meg kell élnünk, hogy ha majd a következőt kapjuk, azt is készek legyünk befogadni. Alig hogy elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni minden szavának fontosságát.

(fordította: Sarnyai Andrea)

Érdekes, hogy az elmúlt egy-két évben a Szűzanya szinte minden üzenetében kérte, hogy a pásztorokért, a papokért sokat imádkozzunk. Ez régen nem volt.

Újabb érdekesség, hogy 2019. június 25-én „új időkre” kezdett felkészíteni minket a Szűzanya: „**Az új időkre készítetek fel benneteket**, hogy erősek legyetek a hitben és állhatatosak az imádságban, hogy a Szentlélek általatok munkálkodhasson és megújítsa a föld színét. Veletek imádkozom a békéért, amely a legértékesebb ajándék, noha a sátán háborút és gyűlöletet akar.” „Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok” – mondta.

Július 25-én egy új próbatételről tett említést: „**jönnek majd kísértések és ti nem lesztek erősek, és a bűn fog uralkodni, de ha az enyéim vagytok, győzni fogtok**, mert Fiam, Jézus Szíve lesz a menedéketek. Ezért gyermekeim, térjtek vissza az imádsághoz, míg az ima az életetek nem lesz, nappal és éjjel.”

Azt is kéri újból és újból, itt, és most is: „Legyen az ima öröm számotokra és olyan koszorú, amely Istenhez köt benneteket.”

Az augusztus 2-i üzenetben Jézus Oltáriszentségi jelenlétéről és a fájdalom vállalásáról tanít minket a Szűzanya.

Szökefalván hasonló kéréssel fordult felénk a Szűzanya:

„Drága gyermekeim! Kérlek titeket úgy, mint más alkalommal, hogy imádkozzatok, imádkozzatok a rózsafüzért, böjtöljétek kenyéren és vízen, gyónjatok és áldoztatok. Drága gyermekeim! Nehéz idők várnak rátok, de ne féljétek,

mert én veletek vagyok. Drága gyermekeim! **Ha nem tartjátok meg üzeneteimet, el fogtok veszni.** Én segíteni akarok titeket, azért küldött engem az én Szent Fiam. Ne hagyjátok egyedül az én szent Fiamat az Oltáriszentségben. Mindnyájatokat szeretlek, és betakarok védő palástommal.” (2002. 06.17.)

Drága gyermekeim! **Keressétek az én Szent Fiamat az Oltáriszentségben.** Eljött az az idő, mikor éjjel-nappal kell imádkozni. Jöjjetek drága gyermekeim e helyre, ahol sok kegyelmet kaptok. Ne féljétek semmitől, mert a Sátán nem tud ártani, ha föl vagytok fegyverkezve az imádság fegyverével. (2003. 02. 22.)

Ha ezeket meg tudjuk valósítani, akkor valóban megújul, megváltozik a világ, legalábbis körülöttünk – és ez számunkra a legfontosabb! (a szerkesztő)

Amerikában felvirágoznak a templomok, amiket a hagyományhű FSSP vesz át

Michael J. Matt 2019. június 18-ai cikke:

Ha valaki még nem vette volna észre, a Szent Péter Papi Testvérület (FSSP) szolgálati helyei robbanásszerű növekedést mutatnak szerte az országban [ti. az USA-ban - KV szerk.]. A történet mindig ugyanaz: egy templomot bezárára ítélnék, majd hirtelen virágozni kezd, miután a hagyományhű testvérület veszi azt át.

Pontosan ugyanez történt a Mindenszentek Templomával is itt, Minneapolisban. A plébánia néhány évvel ezelőtt szinte teljesen halott volt. Majd jött az FSSP, a hely pedig most tele van fiatal családokkal, két pappal, apácákkal, és idemenekülő hívek százaival, akik kétségbeesetten keresik azt, amit az Anyaszentegyház közel kétezer éven át kínált a gyermekeinek.

Ez villámgyorsan egy hagyományhű katolikus reneszánszá kezd válni, országszerte. Isten jóságos, és ennek még távolról sincs vége.

A Szent Mária plébánia, az FSSP Rhode Island-i Providence-ben található temploma nemrég a helyi WPRI csatorna híreibe is bekerült. A templom látogatottsága az FSSP tavaly nyári érkezése előtt szinte sehol sem volt már, és komoly veszély fenyegette, hogy bezárják.

Az egyik meginterjúvolt hívő, aki tíz éve jár már a Szent Mária templomba elmondta: a templom egy virágzó helyből egy a túlélésért küzdő hely lett, most pedig az FSSP működtetésében újra élővé vált. Mint mondja, eleinte szkeptikus volt a hagyományos latin szentmisével kapcsolatban, mostanra azonban már a magáénak érzi ezt a liturgiát, amely szerte a környékről vonzza a híve-

ket, ismét megtöltve a templom padjait. „Ezt a helyet többé már nem zárják be.” - teszi hozzá a férfi, boldog mosollyal az arcán.

(Forrás: Dominus Est blog, Katolikus Válasz, 2019. június 20.)

Virágzó női szerzetesrendek az Egyesült Államokban

Az alábbiakban a *Catholic Herald* január 17-ei cikkét közöljük, Jim Graves tollából [az eredeti szöveg formázásán néhány helyen változtattunk – KV szerk.].

Sok szó esett már az elmúlt néhány évtizedben az egyházi hivatások számában a II. Vatikáni Zsinat 1965-ös lezárása után bekövetkezett drámai visszaesésről az Egyesült Államokban. A csökkenés azonban sehol sem olyan szembetűnő, mint a női szerzetesek között. A *Center for Applied Research in the Apostolate* (CARA) kutatóközpont szerint 2017-ben 45 605 szerzetesnő volt az Egyesült Államokban. Ugyanez a szám 1965-ben még 179 954 volt - a csökkenés tehát 75%-os, egy olyan időszakban, ahol az USA népessége 194 millióról 326 millióra növekedett.

Az átlagéletkor a legtöbb közösségben drasztikusan megnőtt, számos egykor biztos alapokkal bíró közösség pedig az eltűnés szélére jutott. Ilyenek közé tartozik például az *Oltáriszentség Nővérei* (*Sisters of the Blessed Sacrament*), amelyet Szent Drexel Katalin (1858-1955) alapított. A rendi központjuk, amely Philadelphia városa mellett egy 18 hektáros területen található, egykor számos missziós nővért képezett és adott az országnak. Az egykor 600 főt számláló rendi közösség mostanra kevesebb, mint 100 tagból áll, akik többsége már nyugalmazott korú. A rendi központot 2017-ben eladták, a belőle szerzett bevételt pedig ma a nyugdíjas nővérek ellátására fordítják.

Miközben a visszaesésnek ilyen esetei gyakoriak a női szerzetesrendekben a Nyugaton, egyes női közösségekben teljesen ellentétes a trend. Jóllehet ezek mindegyike sajátos karakterrel bír, a növekvő rendek bizonyos pontokban mégis azonosságot mutatnak: **e közösségekben a nővérek szerzetesi habitust viselnek, közösségben élnek és együtt imádkoznak, és hűségesek az Egyház tanítóhivatalához.**

Az ilyen közösségek közé tartozik például a *Szent Cecília Domonkos Nővéreké* (*Dominican Sisters of the Congregation of St. Cecilia*) másnéven a „Nashville-i Domonkosoké” (lásd őket a kezdőképen), akik jelenleg körülbelül háromszáz tagot számlálnak. Számos fiatal nővér közülük katolikus iskolákban tanít az USA 40 különböző államában, valamint Ausztráliában, Skó-

ciában, és Kanadában. Miközben mindent megtesznek azért, hogy a diákjaik minőségi oktatást kapjanak, a legfőbb célkitűzésük mégis az, hogy felneveljék a hithű katolikusok következő nemzedékét. Ahogy a rendi elöljárójuk, Anne Catherine Burleigh nővér fogalmazott:

Végző soron mindannyian tudjuk, hogy az iskoláink az evangelizációt szolgálják. A célunk az, hogy a diákjaink felismerjék, hogy életszentségre vannak hívva, és hogy pozitívan válaszoljanak erre a meghívásra.

Egy másik ilyen, virágzó rend a michigani központú *Mária, az Eucharisztia Anyja Domonkos Nővérei* (*Dominican Sisters of Mary, Mother of the Eucharist*). Az 1997-ben alapított közösség szintén tanítói szolgálatot végez. Jelenleg mintegy 140 tagjuk van, akiknek az átlagéletkora 25 és 30 év közé esik. Ők voltak azok, akik tavaly Donald Trump elnök mellett énekeltek a Fehér Ház karácsonyi ünnepségén.

Ahogy a közösség alapítója, Joseph Andrew Bogdanowicz nővér megjegyezte, a közösség számára komoly nehézséget jelent elhelyezni az új jelentkezőket:

Nem tudunk olyan gyorsan építkezni, ami elegendő lenne az új tagjaink számára. Már megtöltöttük a központunkat, és további helyeket keresünk, ahol építkezhetnénk.

A szintén michigani Alma városában szolgáló *Irgalmas Nővérek* (*The Religious Sisters of Mercy*) 1973-ban 7 taggal alakultak meg. Ma körülbelül 100 tagjuk van. Az egészségügyben és az oktatásban is szolgálatot vállalnak, és az USA 11 államában, Skóciában, Németországban, Olaszországban, és Ausztráliában is aktívak.

Mary Hanah Doak nővér például egy coloradoi iskolában tanít. Mint mondta:

A nővéreink együtt szentelik magukat imádságban a mi Urunknak, és együtt élnek közösségi életet is. Szeretik egymást és szeretik a hivatásukat. Őszinték egymással, és nem félnek megbeszélni és megoldani a felmerülő problémákat.

Jóllehet talán nincs könnyű és gyors megoldás a szerzetesi élet újbóli felendítésére a Nyugaton, ez a három közösség, és még több más hozzájuk hasonló, úgy tűnik, jó irányba halad.

(Katolikus Válasz, 2019.07.28.)

A tisztítótűzről (4.)

Emmanuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

(Most Mária 5 perc szünetet kér, mert meg kellett etetnie a tyúkjait. Folytatjuk a beszélgetést.)

- Mária, vannak-e fokozatok a purgatóriumban?
- Nagy fokozati különbségek vannak a lelki szenvedésben. Minden léleknek egyetlen fajta szenvedése van, amely csak az övé. Ezer és ezer fokozat.
- Tudják-e a szenvedő lelkek, hogy mi fog történni a világon?
- Igen. Nem mindent, de sok dolgot tudnak.
- A lelkek megmondják magának néha, hogy mi fog történni?
- Egyszerűen azt mondják, hogy van valami az ajtó előtt, de nem mondják meg, hogy mi. Egyszerűen azt mondják el, ami szükséges az emberek megtéréséhez.
- És a tisztítóhely szenvedései súlyosabbak-e, mint a legkínosabb Földi szenvedések?
- Igen, de szimbolikus módon. Nagyobb fájdalmat okoznak a lélekben. Nehéz ezt leírni.
- És maga Jézus eljön a purgatóriumba?
- Ezt soha nem mondta nekem egy lélek sem. Isten Anyja jön el. Egyszer megkérdeztem egy szenvedő lelket, hogy neki magának kell-e felkeresnie azt a lelket, akiről valamit meg akartam tudni, azt felelte: „Nem, az Irgalmasság Anyja mondja meg nekünk, mi van vele.”
- De Ő se megy a purgatóriumba, viszont az angyalok ott vannak, Szent Mihály is, és minden emberrel ott van az őrangyala.
- Nagyszerű! Az angyalok velünk vannak. De mit csinálnak az angyalok a tisztítóhelyen?
- Könnyítik a szenvedéseket, vigasztalnak. A lelkek még láthatják is őket.
- Fantasztikus. Ha ez így megy tovább, szinte kedvet csinál nekem, hogy a tisztítótűzbe kerüljek, ezek az angyal történetek, meg mindez.
- Más kérdés. Sok ember hisz reinkarnációban, mit mondanak magának a lelkek erről?
- A lelkek azt mondják, hogy Isten egyetlen életet ad nekünk.
- De egyesek azt mondják, hogy egyetlen élet nem elég ahhoz, hogy megismerjük Istent, és elég időnk legyen arra, hogy valóban megtérjünk. És ez nem igazságos. Mit válaszol nekik?
- Minden embernek van egy belső hite, még ha nem is gyakorol vallást, implicite elismeri Istent. Olyan ember, aki nem hisz nem létezik. Minden em-

bernek van lelkiismerete, hogy felismerje a jót és a rosszat, lelkiismeret, amelyet Isten adott. És egy belső ismeret, különböző fokú az igaz, de meg tudja különböztetni a jót és a rosszat. Ezzel a lelkiismerettel mindenki megkaphatja a boldogságot.

– Mi történik az öngyilkosokkal? Meglátogatta-e már egy ilyen lélek?

– Mostanáig sohasem találkoztam olyan öngyilkos lelkével, aki elveszett volna. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ilyen nem létezik, de a lelkek gyakran mondják nekem, hogy legbűnösebbek azok, akik körülöttük éltek, mert nem törődtek velük, vagy rágalmakat szórtak.

– És ezek az emberek sajnálják, hogy öngyilkosok voltak. Erről beszéltek a lelkek?

Mária azt mondta, igen, de gyakran beteg volt az öngyilkos. De sajnálják, mert ha Isten világosságában látják a dolgokat, ezek a lelkek egyszerre megértik, hogy mennyi kegyelem várt rájuk az alatt az idő alatt, amely még megmaradt volna nekik az életre. És látják ezt az időt, amely megmaradt volna nekik, hónapokat, néha éveket. És látják mindazokat a lelkeket is, akiket segíthettek volna, ha életben maradnak. A legnagyobb fájdalmat az okozza nekik, hogy látják a jót, amit megtehettek volna, amit nem tudtak megtenni, amit nem tettek meg, mert megrövidítették az életüket. De gyakran. Természetesen, ha az ok betegség, az Úr számításba veszi.

– Találkozott-e olyan lelkekkel, akik droggal tették tönkre magukat, pl. túl nagy adag drogot vettek be?

– Igen. Ezek nem vesztek el. Az attól függ, mi a drogszedés oka. De szenvedniük kell a tisztítóhelyen.

– De ha például én azt mondom: rettenetesen szenvedek testemben, szívémben, ez túl nehéz nekem, szeretnék meghalni. Mit tehetek?

– Az ilyesmi igen gyakori. Azt mondanám: Istenem felajánlom ezt a szenvedést a lelkek megmentésére. Ez visszaadja a hitet és a bátorságot. De ma már senki sem mondja ezt! Azt is mondhatjuk, hogy a lélek, ha így tesz, nagy boldogságot nyer, nagy örömet az égben. És az égben sok ezer különböző boldogság van, de mindenki tökéletes boldogságban részesül. Minden vágy teljesül. Mindenki tudja, hogy nem érdemelt többet.

– Igen, Mária, jönnek-e látogatóba másvallású emberek lelkei, például zsidók?

– Igen, ők boldogok. Aki jól él, annak a hite boldog. De a katolikus hiten keresztül nyer az ember a legtöbbet a mennyország szempontjából.

– Vannak-e olyan vallások, amelyek rosszak a lélek számára?

– Nem. De annyi vallás van a Földön. Legközelebb az ortodoxok és a protestánsok állnak. Sok protestáns mondja a rózsafüzért. De a szekták nagyon-nagyon rosszak. Mindent meg kell tenni, hogy kikerüljön belőlük az ember.

– Vannak-e papok a purgatóriumban? Jaj, látom, hogy Mária égre emeli szemét mintegy azt mondva: sajnós.

– Sok van. Nem segítették elő az Oltáriszentség tisztelését. Ettől az egész hit szenved. Gyakran azért vannak a tisztítóhelyen, mert elhanyagolták az imádságot és a hitük megfogyatkozott. De vannak olyanok is, akik egyenest az égbe mentek.

– Igen. Mit mondana az olyan papnak, aki valóban Isten szíve szerinti ember akar lenni?

– Azt tanácsolnám neki, hogy sokat imádkozzék a Szentlélekhez. És minden nap mondja el a rózsafüzért.

– Vannak-e gyerekek a tisztítóhelyen?

– Igen. De számukra a tisztítóház nem tart sokáig és nem nagyon kínos, mert nincs meg bennük a teljes megkülönböztetés képessége.

– Azt hiszem, egyesek meglátogatták magát. Elmondta nekem, a legfiatalabbnak, egy négyéves kislánynak a történetét.

– Azért volt a purgatóriumban, mert karácsonyra kapott a szüleitől egy babát. Az ikertestvére is kapott egy babát. A négyéves kislány eltörte a babáját. És titokban tudta, hogy senki se látja, elcserélte a törött babáját a testvére babájával. Pedig kis szívében tudta, hogy nagy bánatot okoz ezzel testvérenek, és azt is tudta, hogy ez hazugság és igazágtalanság. És emiatt szegény kicsike a tisztítóhelyre került.

A pán-amazóniai szinódus munkadokumentuma „eretnekséget” és „aposztáziát” képvisel

Brandmüller bíboros

Súlyos kritikát fogalmazott meg a készülő pán-amazóniai szinódusmunkadokumentumával szemben Walter Brandmüller bíboros. Az egyháztörténész bíboros szerint a dokumentum „eretnekséget” és „aposztáziát” képvisel az isteni kinyilatkoztatással szemben. A bíboros arra kéri az egyházi vezetőket, hogy „a leghatározottabb döntéssel utasítsák el”.

Nyomatékosan ki kell jelentenünk, hogy az *Instrumentum Laboris* meghatározó pontokban ellentmond az Egyház kötelező tanításának, és ezért

eretneknek kell azt minősítenünk. Mivel azonban itt még az Isteni Kinyilatkoztatás tényét is megkérdőjelezzük vagy félreértjük, így emellett kénytelenek vagyunk aposztáziáról is beszélni. - írja a ma megjelent közleményében a 90 éves német bíboros.

A Katolikus Egyház Katekizmusa (a 2089. pontjában) az eretnekséget így határozza meg: „*valamely isteni és katolikus hittel elfogadandó igazságnak makacs tagadása vagy makacs kétségbevonása a keresztség fölvétele után*”. Ugyanitt az aposztázia meghatározása így szerepel: „*a keresztség hit teljes elutasítása*”.

Brandmüller bíboros szerint az a tény, hogy az ősszel Rómában tartandó püspöki szinódus egy olyan földrajzi területre összpontosít majd, aminek kevesebb mint feleannyi a lakossága, mint Mexikóvárosé, „*gyanúra ad okot a szinódus valódi szándékait illetően*”.

A bíboros abban is a furcsallását fejezi ki, hogyan lehet az, hogy a június 17-én kiadott munkadokumentumnak közel a háromnegyede olyan témákkal foglalkozik, amelyeknek alig van köze „*az Evangéliumhoz és az Egyházhoz*”.

Brandmüller bírálja továbbá a dokumentumban „*a természeti vallások, beleértve az őslakosok gyógyító praktikáinak és más hasonló, mítikus-vallási gyakorlatoknak és kultuszoknak a rendkívül pozitív megítélését*”. A bíboros hozzáteszi: „*magát az inkulturáció fogalmát is kiforgatják a dokumentumban*”.

A bíboros ezt követően amiatt fogalmaz meg kritikát, hogy a munkadokumentum szerinte „*a cölibátus eltörlését* akarja elérni, valamint utat kíván nyitni a „*női papság*” felé.

Lehetetlen nem észrevenni, hogy a „szinódus” a két legjobban dédelgetett programpontra megvalósítását igyekszik elősegíteni, amelyek ezidáig sohasem kerültek megvalósításra: nevezetesen a cölibátus eltörlését és a női papság bevezetését – elsőként a női diakónusokkal kezdve. – írja Brandmüller bíboros.

Utóbbi kapcsán a bíboros emlékeztet arra, hogy Szent II. János Pál pápa már „*a legmagasabb tanítóhivatali tekintéllyel kimondta, hogy az Egyháznak nem áll hatalmában az egyházi rend szentségét nőknek kiszolgáltatnia*” (ld. *Ordinatio Sacerdotalis* apostoli irat, 4., 1994).

Brandmüller szerint a munkadokumentum „*közvetlen támadást intéz az Egyház hierarchikus-szentségi alapjával szemben, amikor azt veti fel, hogy nem lenne-e érdemes újragondolni azt a felfogást, hogy a joghatóságot (a kormányzati hatalmat) minden (ti. szentségi, bírói, és adminisztratív) területen hozzá kell kötni, méghozzá állandó jelleggel, az egyházi rend szentségéhez*” (n. 127).”

Konklúzióként Brandmüller bíboros kijelenti, hogy a munkadokumentumban „a XX. század eleji klasszikus modernizmus egy új formájának lehetünk tanúi”, amely a dogmafejlődés egy téves felfogásán alapszik. A bíboros szerint a dogmafejlődésnek ez a téves gondolata „élesen szembeáll a valódi katolikus felfogással” erről.

A bíboros szerint mindezek alapján a munkadokumentum bizonyos elemeit úgy kell értékelni, mint amely „eretnekséget”, vagy egyenesen „apostáziát” képvisel:

A pán-amazóniai szinódus *Instrumentum Laboris*-ában folytatódnak a támadások a hit alapjai ellen, méghozzá oly módon, amit ezidáig elképzelhetetlennek tartottunk. Ezt a lehető leghatározottabban el kell utasítanunk.

(2019. június 27., *Katolikus Válasz*)

(Források: *LifeSiteNews, Kath.net*)

Senki sem építhet más alapra, mint a már meglévőre, Jézusra.

Gerhard Müller bíboros kritikai dolgozata a készülő pán-amazóniai szinódus munkadokumentumáról.

Kritikai dolgozatot adott ki július 16-án Gerhard Müller bíboros, a Hittani Kongregáció előző prefektusa az október 6-a és 27-e között Rómában megrendezni tervezett, a pán-amazóniai régióval foglalkozó püspöki szinódus munkadokumentumáról (*Instrumentum Laboris*, rövidítve: *IL*). Ebben a bíboros részletesebben kifejtette azokat a kritikáit, amelyeket az olasz *La Nuova Bussola Quotidiana* katolikus híroldalnak július 11-én nyilatkozva is elmondott. Az alábbiakban Müller bíboros dolgozatát közöljük teljes terjedelmében, magyar nyelven.

Senki sem építhet más alapra, mint a már meglévőre, Jézusra.

Gerhard Müller bíboros az amazóniai szinódus munkadokumentuma, az Instrumentum laboris kinyilatkoztatásfelfogásáról.

1. Az *Instrumentum laboris* (IL) módszertanáról

Senki sem vonja kétségbe az amazóniai egyházért összehívott szinódus előkészítésében és lebonyolításában résztvevők jóakarató törekvését arra, hogy minden lehetséges módon támogassák ezen az óriási és lenyűgöző szépségű területen élőket a katolikus hitük gyakorlásában. Az Amazonas a dokumentum

szerint az Egyház és a világ „*pars pro toto* -ja, *paradigmája, az egész világ reménysége*”. (IL 37). Már ebben a feladatmeghatározásban is megmutatkozik az IL-ben újra és újra visszatérő gondolat minden ember „*integrális*”, közös, egységes fejlődéséről a földön, mint egy közös házban, amelyért az Egyház mostantól felelősséget vállal. A szöveg három részből áll: 1. *Az Amazonas hangja*; 2. „*Integrális*”, *átfogó ökológia*; *A föld és a szegények kiáltása*; 3. *A prófétai egyház Amazóniában: kihívás és remény*. A három rész a felszabadítás teológiája által is alkalmazott séma szerint épül föl: a helyzet szemlélése/megismerése – a helyzet megítélése az evangélium fényében – cselekvés a jobb életkörülmények kialakítása érdekében.

2. Ellentmondás a fogalmak és a célok meghatározásában

Az olyan műhely-jellegű szövegek megfogalmazásánál, mint ez is, azonos felfogású emberekből álló csoportok dolgozzák ki az egyes részeket, és ebből adódik a szöveg fárasztó redundanciája. Ha következetesen kivennénk belőle az összes önméltó gondolatot, a terjedelme a felére, vagy még annál is kisebbre csökkenhetne.

A fő probléma persze nem az vele, hogy túl hosszú, hanem az, hogy a kulcsfontosságú fogalmakat nem definiálja, és a gyakori használat következtében kiüresíti. Mit értünk például a „*szinódusi út*” alatt, mi az integrális fejlődés, mit jelent a szamaritanus, missziós, szinodális, nyitott egyház, az újjáéledő egyház (*chiesa in uscita*), a szegények egyháza, az Amazonas egyháza, stb.? Az Egyház más, mint Isten népe, vagy csak a pápa és a püspökök hierarchiáját értjük alatta, vagy utóbbi az előbbinek egy része, esetleg szemben áll a néppel? Isten népe szociológiai vagy teológiai fogalom? Vagy nem sokkal inkább a hívők közössége a pásztoraikkal az örök élet felé vezető zarándokúton? A püspököknek kell meghallani a nép kiáltását vagy Istennek, aki, mint egykor Mózesnek Izrael rabszolgasága alatt Egyiptomban, most az apostolok utóda-
inak adja a megbízást, hogy a hívő embereket a szekuláris materializmus és immanencializmus istentelenségéből és bűnéből ki-, és az Ő szava és az Egyház szentségei által az üdvösséghez elvezessék.

3. Feje tetejére állított hermeneutika

Vajon Krisztus Egyházát az alapítója nyersanyagként adta a pápák és a püspökök kezébe, amelyet ők – közvetlenül a Szentlélek megvilágosító kegyelméből – akár világi célok érdekében is a korszellemnek megfelelő eszközzé alakíthatnak? A szövegben feltűnő a katolikus teológia hermeneutikájának radikális visszájára fordítása.

Egyrészt a Szentírás és az apostoli hagyomány, másrészt az egyházi tanítóhivatal klasszikus viszonya úgy néz ki, hogy az Írás és a Hagyomány tartalmazza a kinyilatkoztatás teljességét, míg a tanítóhivatalnak – Isten egész

népének hitérzékével összekapcsolódva – a hiteles és tévedhetetlen értelmezés a dolga. A katolikus hitvallás és annak teológiai-tudományos reflexiója számára tehát az Írás és a Hagymány a konstitutív megismerési elvek alapja. A tanítóhivatalnak ezzel szemben csak interpretáló és szabályozó szerepe van.

Az IL-ben ez éppen fordítva van. Az egész gondolatmenet Ferenc pápa tanítóhivatalának legújabb dokumentumai köré épül, önmagára hivatkozva, körkörös mozgással, egyszer-egyszer utalva II. János Pál és XVI. Benedek pápára, miközben a Szentírásra kevés, az egyházatyákra szinte egyáltalán nem történik hivatkozás – ha mégis, az csupán a már más okokból meglévő meggyőződés illusztrálására szolgál. Ezzel a szerzők talán a pápa iránti különleges hűségüket akarják bizonyítani, vagy úgy vélik, hogy megspórolhatják maguknak a fáradságos teológiai munkát, ha egyfolytában a gyakran ismételt vezérszavakra hivatkoznak, amelyeket – meglehetősen laza stílusban – a pápa „mantrájának” (IL 25) neveznek. A hízgelés csúcса a következő megállapítás utáni megjegyzés: „Az inkulturáció aktív alanyai maguk a bennszülött népek.” (IL 122), amely így folytatódik: „Mint Ferenc pápa már megerősítette: „A kegyelem feltételezi a kultúrát.” – mintha ő maga fedezte volna fel a Katolikus Egyháznak ezt a természetszerűleg alapvető axiómáját. Az eredetiben a kegyelem a természetet feltételezi, éppen úgy, mint a hit az értelmet. (V.ö. Aquinói Szent Tamás: S.th. 1. q. 1. a. 8.)

A tanítóhivatal, valamint a Szentírás és a Hagymány szerepének ilyenfajta összekeverésén túl odáig megy az IL, hogy azt állítja, a kinyilatkoztatásnak léteznek új forrásai. A 19. oldalon ez áll: „Mindezen felül elmondhatjuk, hogy az Amazonas nem csak egy „ubi” vagy egy hol (vagyis egy földrajzi hely), hanem egy „quid”, vagyis egy (vala)mi is: a hitnek vagy Isten megélésének jelentőség-teljes helye a történelemben. Így lesz egy terület teológiai helyé, megélt hitté, s így Isten kinyilatkoztatásának különleges forrásává is: a megjelenés (epifánia) helye, ahol az élet és a bölcsesség tárháza mutatkozik meg, egy olyan életé és olyan bölcsességé, amely Istenről beszél.”

Amennyiben itt egy bizonyos területet nyilvánítanak „Isten kinyilatkoztatásának különleges forrásává”, akkor le kell szögeznünk, hogy ez hamis tanítás, mivel a Katolikus Egyház 2000 év óta tévedhetetlenül tanítja, hogy a kinyilatkoztatás egyedüli forrásai a Szentírás és az apostoli hagyomány, és hogy ezekhez további kinyilatkoztatást a történelem folyamán nem lehet hozzáfűzni. Ahogy a *Dei verbum* írja: „már semmiféle új nyilvános kinyilatkoztatást nem kell várnunk.” (Dei verbum 4) Az Írás és a Hagymány az egyetlen kinyilatkoztatás egyedüli forrása. „Ez a Szent Hagymány, valamint az ó- és újszövetségi Szentírás olyan, mint egy tükör, melyben a földön vándorló Egyház szemléli Isten, akitől mindent kap, míg el nem jut oda, hogy úgy lássa őt színről

színre, amint van.” (Dei verbum 7). „A Szent Hagymány és a Szentírás Isten szavának az Egyházra bízott egyetlen szent letéteménye.” (Dei verbum 10).

E feltűnő állásfoglalások és hivatkozások mellett megállapíthatjuk, hogy legtöbbször önmagukat idézik az IL kidolgozásával megbízott, és e célból 2014-ben alapított *Rete Ecclesiale Panamazonica* (=REPAM) tagjai és az ún. *Theologia india*-hoz tartozó szerzők.

Ez egy teljesen azonosan gondolkodó, zárt társaság, mint az könnyen felismerhető a Washingtonban és Rómában rendezett előkészítő összejövetelek névsorából, amelyben átlagon felüli mértékben képviseltetik magukat európai, főleg német nyelvű országokból származó személyek.

A szinódus előkészítői még a komoly aggályokkal szemben is immunisak, hiszen azok (úgymond) csak monolitikus doktrinalizmusból és dogmatizmusból, vagy ritualizmusból (IL 38, 110, 138), párbeszédre képtelen klerikalizmusból (IL 110), a farizeusok rigid gondolkodásából, és az írástudók szellemi önteltségéből származhatnak, akikkel vitatkozni csak elvesztegetett idő és hiábavaló vesződség volna. Nem mindenki rendelkezik közülük tapasztalatokkal Dél-Amerikáról, és csak azért tartoznak oda, mert ugyanazt az irányvonalat képviselik, és ők határozzák meg a témákat a Német Püspöki Konferencia, valamint a Német Katolikusok Központi Bizottsága egyidejűleg zajló szinódusi folyamatában (a cölibátus eltörlése, a nők pappá szentelése és hatalmi pozíciókba helyezése a klerikalizmus és fundamentalizmus ellen, a kinyilatkoztatott szexuális erkölcs hozzáillesztése a genderideológiához és a homoszexualitás gyakorlásának értékékként való feltüntetése). Jőmagam 15 éven át évente 2-3 hónapig tartózkodtam Peru és más dél-amerikai országok plébániáin és szemináriumaiiban, ahol pasztorális és teológiai munkát végeztem, tehát nem pusztán európai perspektívából ítélem meg a helyzetet, bár szívesen vándorolnék ezzel. Minden katolikus magáénak kell, hogy érezze az IL-nek azt a fontos szándékát, hogy Amazónia népei ne váljanak a kolonializmus és a posztkolonializmus, vagyis olyan erők zsákmányává, amelyek csak a profittal és a hatalommal törődnek, mások méltóságának és boldogulásának kárára.

Az Egyház, a társadalom, és az állam is világosan látja, hogy az ott élő emberek, különösen a katolikus testvéreink életük és céljaik, hitük és erkölcsük felett egyenrangúan és szabadon kell, hogy rendelkezzenek – Isten előtti közös felelősségünk szerint. De hogy lehet ezt elérni?

4. A kiindulási pont Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztusban

Az evangélium hirdetése kétség kívül dialógus, amely a hit engedelmisségével önmagát szabadon Istenre bízó ember válasza Isten hozzánk intézett Igéjére, a *Logos*-ra (Dei verbum 5). Mivel a misszió Krisztustól, az Istenembertől indul ki, és Ő ezt a missziót az Atyától az apostoloknak adja át, nincs értelme

sem egy „fentről jövő” dogmatikus, sem egy „alulról jövő” pedagógiai-pasztorális kezdeményezés alternatívájának, hacsak nem utasítjuk el a „*lekipásztori munka istenemberi elvét*” (Franz Xaver Arnold). De Jézus, Isten üdvösségének egyetlen közvetítője (Jn 14,6, ApCsel 4,12, 1Tim 2, 4 sk.) egyetemes missziós megbízásának (Mt 28,19) címzettje az ember, aki értelmével elgondolkodik a lét értelmén az élet és halál között, akit megrendítenek az ember-lét egzisztenciális válságai, és aki életében és halálában Istenbe, minden létező forrásába és céljába helyezi minden reményét. Egy „kozmozívó” mítoszaival és az „anyatermészet” rituális varázsával, vagy az olyan „isteneknek” és szellemeknek felajánlott áldozatokkal, akik félelemmel és ijedséggel töltenek el bennünket vagy hamis ígéretekkel csábítanak, éppoly kevésbé lehet megfelelő kiindulópontja a szentháromságos Isten befogadásának az Ő Igéjében és a Szentlélekben, mint a liberális polgárság természettudományos-pozitívista világnézete, amely a kereszténységből csak az erkölcsi értékek és a privát vallási rituálék egy számára kényelmes töredékét tartja meg. Tényleg komolyan felmerül a gondolat, hogy a leendő lekipásztorok és teológusok képzésében a klasszikus és modern filozófia, az egyházatyák, az újabb teológia, a zsinatok helyébe az amazóniai kozmozíviónak, az ősök bölcsességének kell lépnie a mítoszakkal és rituálékkal?

Ha a „kozmozívó” kifejezés csupán annyit jelent, hogy minden minden-nel összefügg, akkor ez nem más, mint közhely. Az ember ugyanis a test és a lélek szubsztanciális egysége alapján a szellem és az anyag szerkezetének metszéspontjában helyezkedik el. A kozmosz szemlélése csak alkalom arra, hogy dicsőítsük Istent és az Ő csodálatos működését a természetben és a történelemben. De nem a kozmoszt tiszteljük Istenként, hanem csakis a Teremtőt magát.

Nem a természet lenyűgöző ereje és „*a világ minden országa és dicsősége*” (Mt 4,8) előtt borulunk térdre, hanem egyedül Isten előtt. „*Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!*” (Mt 4, 10). E szavakkal utasította vissza Jézus a sivatagban az ördögi kísértőt.

5. Az evangelizálás két útja: az Ige megtestesülése és az inkulturáció közötti különbség

A „*bennszülött teológia*” és az „*ökoteológia*” nem más, mint szociálromantikus agyszülemény. A teológia Isten az Ő Igéjében való kinyilatkoztatásának megértése (*intellectus fidei*) az Egyház hitvallásában, és nem olyan világerzetek és világnézetek, vagy valláserkölcsei konstellációk újabb és újabb szövedéke, amelyek a kozmikus világmindenség egységének, vagy az én és a világ összeolvadásának (*hen kai pan*) érzésén alapulnak. Természetes világunk a személyes Isten teremtménye. Tehát a keresztény értelemben vett

hit Isten megismerése a testté lett Örök Igében, és megvilágosodás a Szentlélek által, hogy általa Istent felismerjük Krisztusban. A hit által kapjuk meg a reményt és a szeretetet, mint természetfölötti erényeket. Így válunk Isten gyermekeivé, akik Őt Krisztus által a Szentlélekben úgy szólíthatják: „*Abba, Atya*” (Róm 8, 15). Belé helyezük minden bizalmunkat, és Ő a fiaivá tesz minket, és ezért nem gyötör minket a félelem az elemek hatalmától, a démonoktól, az istenektől és szellemektől, akik a világ anyagi erőinek kiszámíthatatlansága folytán alattomosan lesben állnak.

Az *inkarnáció* egyszeri és megismételhetetlen esemény a történelemben, amelyet Isten az Ő egyetemes üdvözítő akaratából szabadon határozott el. Nem *inkulturáció*, mint ahogy az Egyház inkulturációja sem megtestesülés (IL 7;19; 29;108). Nem Lyoni Iréneus az *Adversus haereses* 5. könyvében (IL 113), hanem Nazianszi Szent Gergely fogalmazta meg az alábbi elvet: „*quod non est assumptum non est sanatum – amit nem vállalt magára, azt nem váltotta meg*” (Ep. 101, 32). Ez alatt az emberi természet teljességét értette Laodiceai Apollinaris-sal szemben, aki úgy vélte, az Ige úgy lett emberré, hogy csak a testet vette magára a lélek nélkül. Ezért teljesen elfogadhatatlan a következő megállapítás: A kulturális sokszínűség egy valóságosabb megtestesülést igényel, hogy befogadhassuk az élet eltérő módjait és a különböző kultúrákat (IL 113). A megtestesülés nem a másodlagos kulturális alkalmazkodás elve, hanem konkrétan és elsődlegesen az üdvösség közvetítésének elve Krisztusban, aki „*az üdvösség egyetemes szakramentumává tette saját testét, ami az Egyház*” (Lumen gentium 1; 48), az Egyház hitvallásában, a hét szentségben és az episzkopátusban, élén az apostoli folytonosságot képviselő pápával. A népek hagyományaiból származó másodlagos rítusok segíthetnek abban, hogy a szentségek, az üdvösség Krisztus alapította eszközei gyökeret verjenek az adott kultúrában. Nem szabad azonban önállósulniuk úgy, hogy pl. az esküvői szokások fontosabbá váljanak, mint a feleknek a házasság szentsége alapjául szolgáló igényje.

A Krisztus és az apostolok által alapított szentségi jeleket (a szót és a materiális szimbólumot) semmi esetre sem lehet megváltoztatni. A keresztelés másként nem, csak természetes vízzel, az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében kiszolgáltva érvényes, az Eucharishtiában pedig nem lehet a búzakenyeret és a szőlőből készült bort más, helyi élelmiszerekkel helyettesíteni. Ez nem inkulturáció lenne, hanem megengedhetetlen beavatkozás Jézus akaratába, amelyből történelmi érvénnyel az Oltáriszentséget alapította, és egyúttal a szentségi központjában szakítaná szét az Egyház egységét. Ha az inkulturáció a liturgia ünneplésének másodlagos, külső jegyeire vonatkozik, és nem a szentségekre, amelyek hatása Krisztus, a kegyelem alapítója és adományozója

eleven jelenléte által működik a jelekben, akkor az alábbi mondat botrányos vagy legalábbis meggondolatlan: „*Inkulturáció nélkül a liturgia múzeumi kiállítási tárggyá redukálódhat, vagy csak kevesek tulajdonává válik.*” (IL 124). Nem mondhatjuk leegyszerűsítve, hogy Isten mindenütt és minden vallásban azonos módon van jelen. Ha így volna, a megtestesülés csupán egy tipikus mediterrán jelenség lenne. Isten, a világ teremtője sokkal inkább minden ember szívében van jelen, „*benne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17, 27 sk.) – akkor is, ha a bűn az emberek szeméit vakká, füleit süketté tette Isten szeretetének befogadására. De önmagát kinyilatkoztatva egészen közel jön hozzánk választott népe, Izrael történelmében a testté lett Igében, és a szívünkbe áradó Szentlélekben. Isten önkinyilatkoztatása, amely minden ember kegyelme és élete, Jézus egyetemes megbízásából az Egyház igehirdetése, tehát a világmisszió útján terjed el az egész világon. De segítő és megelőlegező kegyelme már azoknak a szívében is működik, akik kifejezetten név szerint nem ismerik Őt, azért, hogy ha hallanak róla az apostoli igehirdetésben, felismerjék a Szentlélek által, hogy ő Jézus, az Úr (1Kor 12,3).

6. A megkülönböztetés kritériuma: Isten történelmi önközlése Jézus Krisztusban

Az IL-ből hiányzik annak a tiszta, egyértelmű megvallása, hogy Isten önközlése a megtestesült Igében történt, hogy az Egyház szentségi jellegű, hogy a szentségek kegyelmi eszközök, s nem csupán önreferenciális szimbólumok, s hogy a kegyelem természetfeletti eredetű, tehát az ember integritása nem csak az élő természettel való egységből, hanem az istengyermeki mivoltból és a Szentháromsággal való kegyelmi közösségből is ered, és hogy az örök élet a megtérés és az Istennel, nem csak az emberekkel és a világgal való kiengesztelődés ajándéka. Az egységes fejlődést nem lehet az anyagi források rendelkezésre bocsátására korlátozni. Mert az ember új integritását csak a kegyelem beteljesedésében éri el, itt és most a keresztségben, amely által új teremtményekké és Isten gyermekeivé válunk, egykor pedig majd Isten szemlélésében az Atya, a Fiú és a Szentlélek közösségében és a szentek közösségében. (1Jn 1,3; 3, 1 sk.)

A bizonytalan vallási alapokon nyugvó, zavaros gondolatok helyett és ahelyett, hogy hiábavaló erőfeszítéssel a keresztyénséget a kozmosz és a biodiverz természet szakralizálásával, ill. az ökológiát magát üdv tudományá akarnak tenni, fordítsuk inkább tekintetünket hitünk középpontjára és eredetére: „*Istennek a maga jóságában és bölcsességében úgy tetszett, hogy kinyilatkoztatja önmagát, és tudunkra adja akaratának szent titkát mely szerint az embereknek Jézus Krisztus, a megtestesült Ige által a Szentlélekben útjuk nyílik az Atyához, és az isteni természet részesei lesznek.*” (Dei verbum 2).

(2019. július 27., Katolikus Válasz)

A tanításbeli tévedések püspöki helyreigazítása

Pünkösdhétfőn Raymond Burke bíboros, Athanasius Schneider püspök és még néhány másik püspök nyilatkozatot adott ki, amelyben 40 pontban igazítják helyre a kor leggyakoribb tévedéseit. Többek között érintik a pokol, Eucharisztia, homoszexualitás és az újrarahasodottak áldozásának kérdéskörét is. A céljuk a tanításbeli zavar orvoslása. A Szűk Ösvény szerkesztősége csatlakozik a nyilatkozat támogatóihoz, és közreadjuk a magyar fordítását a 40 pontnak, ill. a magyarázó jegyzetnek.

„*Az élő Isten egyháza – az igazság oszlopa és biztos alapja*” (1Tim 3,15) *A mai Egyház életében megfigyelhető leggyakoribb tévedések helyreigazítása*

A hit alaptételei

1. Az „élő hagyomány”, az „élő tanítóhivatal”, a „folytonosság hermeneutikája” és a „tanítás fejlődése” kifejezések helyes értelme azt az igazságot is magában foglalja, hogy akármilyen új szempont merül is fel a hitletéteménnyel kapcsolatban, az soha nem mondhat ellent annak, amit az Egyház mindig is ugyanazon tanításként, ugyanazon értelemben tárt elénk, és amit mindig is ugyanúgy értelmezett (lásd az első vatikáni zsinat *Dei Filius* kezdetű hittani rendelkezését a katolikus hitről, 3. ülés, 4. fej.: „*in eodem dogmate, eodem sensu, eademque sententia*”).

2. A dogmatikai formulák *jelentése* mindig igaz és változatlan marad az Egyházban, még ha a kifejtés pontosodhat és mélyülhet is. A híveknek ezért őrizkedniük kell attól a vélekedéstől, hogy a dogmatikai formulák vagy az azokban használt fogalmak nem képesek végérvényesen kifejezni az igazságot, hanem csak mindig változékony módon közelítik meg, vagyis bizonyos mértékben eltorzítják, illetve módosítják azt, és hogy ezek a formulák csak bizonytalanul fejezik ki az igazságot, minthogy ez az igazság olyan cél, amelyet az efféle megközelítésekkel mindössze keresni lehet. E nézet képviselői a dogmatikai relativizmus csapdájában esnek, és meghamisítják az Egyház tévedhetlenségének fogalmát azzal az igazsággal kapcsolatban, amelyet mint biztos igazságot kell tanítanunk és vallanunk” (a Hittani Kongregáció „*Mysterium Ecclesiae*” kezdetű nyilatkozata a katolikus egyháztan védelmében korunk bizonyos tévedései ellen, 5).

A Hitvallás

3. Isten országa, mely idelent Krisztus Egyházában vette kezdetét, nem ebből a világból való, melynek formája elmúlik, és a maga sajátos növekedése nem keverhető össze a civilizáció, a tudomány és az emberi technika haladásával, hanem Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságának egyre mélyebb megismerésében, az örök boldogság egyre erősebb reményében, az Isten szeretetére adott egyre buzgóbb válaszban, az embereknek juttatott kegyelem és az életszentség ajándékának egyre nagylelkűbb befogadásában áll. Mikor az Egyház, Krisztus jegyese odaadóan törődik az emberek szükségleteivel, örömeivel és reményeivel, fájdalommal és fáradozásával, arról a mély vágyáról tesz tanúságot, hogy jelen kíván lenni számukra, hogy Krisztus világosságával ragyogja be őket, és Benne, egyetlen Üdvözítőjünkben mindannyiukat egybegyűjtse. Ez a jámbor törődés soha nem jelentheti azt, hogy az Egyház a világ dolgaihoz idomul, vagy hogy kevésbé buzgón vágyakozik az Úr és az örökké tartó ország után” (VI. Pál *Solemni hac liturgia (Isten népének hitvallása)* kezdetű apostoli levele). Téves tehát az a vélekedés, hogy Istent mindenekelőtt az emberi nem mulandó, földi állapotában végbemenő fejlődés dicsőíti meg.

4. Miután Jézus Krisztusban létrejött az új és örökké tartó szövetség, senki sem üdvözülhet pusztán azáltal, hogy megtartja Mózes törvényét, ha nem hisz Krisztusban mint igaz Istenben és az emberi nem egyedüli Üdvözítőjében (lásd Róm 3,28; Gal 2,16).

5. A muzulmánok és mások, akik nem hisznek Jézus Krisztusban, aki valóságos Isten és valóságos ember, – az egyistenhívőket is beleértve – nem képesek megadni azt a tiszteletet Istennek, mint a keresztények, vagyis nem képesek arra a lélekben és igazságban történő természetfeletti imádatra (lásd Jn 4,24; Ef 2,8), amelyre azok, akik elnyerték a fogadott fiúság Lelkét, képesek (lásd Róm 8,15).

6. Azok a spiritualitások és vallások, amelyek a bálványimádás vagy a panteizmus bármely formáját támogatják, nem tekinthetők az isteni ige „magvának” vagy „gyümölcsének”, hiszen olyan megtévesztést képviselnek, amely eleve kizárja követőik evangelizálását és örök üdvösségét, amint azt a Szentírás is tanítja: „Az ilyen hitetleneknek az e világ istene elvakította értelmüket, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium világossága ne ragyogjon fel nekik” (2Kor 4,4).

7. A valódi ökumenizmus arra törekszik, hogy a nemkatolikusok csatlakozzanak ahhoz az egységhez, amely a katolikus egyházban Krisztus imája folytán, melyet az Atya mindig meghallgat („hogy egy legyenek”, Jn 17,11), már most is elpusztíthatatlanul fennáll, és amelyet a katolikus egyház hitvallásban vall („hiszek az egy (...))

Anyaszentegyházban”). Az ökumenizmusnak tehát nem lehet célja, hogy egy még nem létező egyházat hozzon létre.

8. A pokol létezik, és azok, akik bármely meg nem bánt halálos bűn miatt oda kerülnek, az isteni igazságosság örökké tartó büntetését szenvedik el (lásd Mt 25,46). Nemcsak a bukott angyalok, hanem az emberi lelkek kárhozata is örökké tart (lásd 2Tesz 1,9; 2Pt 3,7). Az örökre elkárhozott emberek nem semmisülnek meg, hiszen az Egyház tévedhetetlen tanítása szerint a lelkük halhatatlan (lásd az ötödik lateráni zsinat 8. ülése).

9. Isten kifejezetten csak azt a vallást akarja, amely a Jézus Krisztusban, Isten megtestesült Fiában, az emberiség egyetlen Üdvözítőjében való hitből született. Téves tehát az a nézet, hogy amint Isten kifejezetten akarja, hogy több – férfi és női – nem és több nemzet legyen, ugyanúgy akarja a vallások többféleségét is.

10. [Keresztény] vallásunk ténylegesen létrehozta az igazi, életteljes kapcsolatot Istennel, amire más vallások nem képesek, még akkor sem, ha – úgy mondhatni – karjukat az ég felé tárják (VI. Pál *Evangelii nuntiandi* kezdetű apostoli buzdítása, 53).

11. A szabad akarat ajándéka, amellyel a teremtő Isten ruházta fel az embert, csak azt a természetes jogot biztosítja az ember számára, hogy a jót és az igazat válassza. Egyetlen embernek sincs tehát természetes joga ahhoz, hogy a bűn erkölcsi veszedelmének, a bálványimádás, az istenkáromlás vagy a hamis vallás vallási tévedésének választásával megsértse Istent.

Isten törvénye

12. A megigazult embernek elegendő ereje van ahhoz, hogy Isten kegyelme segítségével teljesítse az isteni törvény objektív követelményeit, hiszen a megigazultak Isten valamennyi parancsát képesek megtenni. Isten kegyelme, mikor a bűnöst megigazulttá teszi, önnön természetéből kifolyólag az összes súlyos bűnből való megtérést is véghez viszi (lásd tridenti zsinat, 6. ülés, *Határozat a megigazulásról*, 11. fejj., 13. fejj.).

13. „A hívőknek ismerniük, tisztelniük és teljesíteniük kell azokat az erkölcsi parancsokat, melyeket az Egyház Istennek, az Úrnak és Teremtőnek nevében kijelent és tanít. ...

Isten és a felebarát szeretete elválaszthatatlan a szövetség törvényeinek megtartásától, mely Jézus Krisztus vérében és a Szentlélek ajándékában új szövetséggé lett.” (II. János Pál *Veritatis splendor* kezdetű enciklikája, 76.) Ugyanezen enciklika tanítása szerint tévednek azok, akik „azt hiszik, hogy erkölcsileg jónak nyilváníthatnak olyan tudatosan és szabadon végrehajtott cselekedeteket, melyek szemben állnak az isteni és a természetes erkölcsi tör-

vénnyel.” „Ezek az elméletek tehát nem hivatkozhatnak a katolikus erkölcsi hagyományra” (uo.).

14. Isten valamennyi parancsa egyszerre igazságos és irgalmas. Hibás tehát az a vélekedés, miszerint az ember képes úgy engedelmeskedni Isten tiltó rendelkezésének – például a házasságtörés hatodik parancsolatba foglalt tilalmának –, hogy az engedelmesség ugyanezen aktusával vétkszik Isten ellen, erkölcsileg árt önmagának, vagy vétkszik a másik ember ellen.

15. „A világon semmiféle körülmény, semmiféle cél, semmiféle törvény nem tehet megengedetté olyan cselekedetet, amely a lényegénél fogva tiltott, hiszen az ellenkezik Isten – minden ember szívébe írt, pusztán értelemmel is megismerhető és az Egyház által hirdetett – törvényével” (II. János Pál *Evangelium vitae* kezdetű enciklikája, 62). Az isteni kinyilatkoztatásban és a természetes erkölcsi törvényben léteznek olyan erkölcsi alapelvek és erkölcsi igazságok, amelyek olyan tilalmakat foglalnak magukban, melyek bizonyos fajta cselekedeteket minden körülmények között tiltanak, mivel ezek a fajta cselekedetek tárgyuk okán mindig súlyosan törvénytelenek. Téves tehát az a vélekedés, miszerint a jó szándék vagy a jó következmény elegendő indok lehet az effajta cselekedetek végrehajtására (lásd tridenti zsinat, 6. ülés, *de iustificatione*, 15. fejj.; II. János Pál *Reconciliatio et paenitentia* kezdetű apostoli buzdítása, 17; a *Veritatis splendor* kezdetű enciklika, 80).

16. A természetes erkölcsi törvény és az isteni törvény tiltja, hogy a méhében gyermeket fogant nő megölje ezt a benne levő emberi életet, akár saját, akár mások keze által, közvetlenül vagy közvetetten (lásd II. János Pál *Evangelium vitae* kezdetű enciklikája, 62).

17. „Erkölcsileg elfogadhatatlan” az az eljárás, melynek következtében a gyermek méhen kívül fogan meg, „mivel kiszakítja az utódnemzést a házastársi aktus teljes emberi összefüggérendszeréből” (II. János Pál *Evangelium vitae* kezdetű enciklikája, 14).

18. Egyetlen ember sincs erkölcsileg feljogosítva arra, hogy önmagát megölje vagy megölessen, akkor sem, ha ezzel a szenvedést szeretné elkerülni: „Az eutanázia Isten törvényének súlyos megsértése, hiszen nem más, mint egy emberi személy szándékos megölése, ami erkölcsileg elfogadhatatlan. E tanítás a természetes erkölcsi törvényen és a Szentírásan alapszik, az Egyház Hagymánya adja tovább, és a rendes és egyetemes Tanítóhivatal tanítja” (II. János Pál *Evangelium vitae* kezdetű enciklikája, 65).

19. Isten rendelkezése és a természetes erkölcsi törvény folytán a házasság egy férfi és egy nő felbonthatatlan szövetsége (lásd Ter 2,24; Mk 10,7-9; Ef 5,31-32). „A házasság intézménye és a házastársi szerelem természetszerűleg a gyermek

nemzésére és nevelésére irányul, és ezekben teljesedik be” (a második vatikáni zsinat Zsinat *Gaudium et spes* kezdetű lelkipásztori konstitúciója, 48).

20. A természetes erkölcsi törvény és az isteni törvény szerint senki sem élhet nemi erejével kényszerítés nélkül az érvényes házasságon kívül anélkül, hogy ezzel bünt követne el. Azt állítani tehát, hogy a lelkiismeret helyesen és jogosan ítélhet úgy, hogy olykor erkölcsileg helyes, Isten által kért, sőt parancsolt lehet a nemi aktus, amely olyan személyek között valósul meg, akik polgári házasságot kötöttek egymással, de egyiküket vagy mindkettőjüket szentségi házasságuk máshoz köti, ellentmond a Szentírásnak és a szenthagyományynak (lásd 1Kor 7,11; II. János Pál *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítása, 84).

21. A természetes erkölcsi törvény és az isteni törvény egyaránt tilt „minden olyan cselekedetet, mely akár a nemi aktus előtt, akár közben, akár természetes következményeinek kifejlődése során, akár mint célt, akár mint eszközt azt szándékolja, hogy ne foganhasson gyermek” (VI. Pál *Humanae vitae* kezdetű enciklikája, 14).

22. Az az ember – férj vagy feleség –, aki polgárilag elvált házastársától, akihez érvényes házasság köti, és a törvényes házastárs életében másvalakivel kötött polgári házasságot, és aki új partnerével házastársként él együtt, és az aktus természetének teljes tudatában

és ezen aktusba mindenestül beleegyezve úgy dönt, hogy ebben az állapotban marad, a halálos bűn állapotában van, és így nem részesülhet a megszentelő kegyelemben, és nem növekedhet a szeretetben. Ezért ezek a keresztények nem részesülhetnek szentáldozásban, kivéve ha „testvérként” élnek együtt (lásd II. János Pál *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítása, 84).

23. Két azonos nemű ember súlyosan vétkszik, ha egymásnak kívánnak nemi élvezetet szerezni (lásd Lev 18,22; Lev 20,13; Róm 1,24-28; 1Kor 6,9-10; 1Tim 1,10; Júd 7). „A homoszexuális aktus semmilyen körülmények között nem hagyható jóvá” (*A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 2357). Ellentétes tehát a természetes erkölcsi törvénnyel és az isteni kinyilatkoztatással az a nézet, hogy amint a teremtő Isten némelyeknek olyan természetes hajlamot ad, hogy az ellenkező nem tagjai iránt érezzenek nemi vágyat, úgy másoknak olyan természetes hajlamot ad, hogy saját nemük tagjai iránt érezzenek nemi vágyat, és hogy Isten azt szeretné, ha bizonyos körülmények között utóbbi hajlamukat ki is élnék.

24. Sem emberi törvény, sem bármely emberi hatalom nem jogosíthat fel két azonos nemű embert arra, hogy házasságot kössön egymással, vagy hogy két ilyen személyt egymás házastársainak nyilvánítsanak, mivel az ellentmond mind a természetes erkölcsi törvénynek, mind az isteni törvénynek. „A Te-

remtő tervében a két nem egymást kiegészítő természete és termékenysége a házasság lényegéhez tartozik” (Hittani Kongregáció, *Megfontolások a homoszexuális személyek együttélésének törvényes elismerésére vonatkozó tervekkel kapcsolatban*, 2003. június 3., 3).

25. Azok a kapcsolatok, amelyeket házasságnak hívnak ugyan, de a házasság lényegének ellentmondanak, nem részesülhetnek az Egyház áldásában, mivel ellentétesek a természetes erkölcsi törvénnyel és az isteni törvénnyel.

26. Az állami hatalom nem nyilváníthatja két azonos nemű ember kapcsolatát törvényileg elismert élettársi kapcsolatnak, amely gyakorlatilag teljesen megfelel a házasságnak, még ha nem is nevezik annak, hiszen az ilyen kapcsolatok súlyos bűnre buzdítanak a bennük részt vevőket, és másokat is súlyosan megbotránkoztatnának (lásd Hittani Kongregáció, *Megfontolások a homoszexuális személyek együttélésének törvényes elismerésére vonatkozó tervekkel kapcsolatban*, 2003. június 3., 11.)

27. A férfi és a nő nem, a férfi és a nő olyan biológiai valóság, amelyet Isten bölcs akarata hozott létre (lásd Ter 1,27; *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 369). Lázadás tehát a természetes erkölcsi törvény és az isteni törvény ellen, és súlyos bűn, ha egy férfi önmaga csonkításával vagy pusztán a szándék kinyilvánításával nővé igyekszik válni, vagy ha egy nő hasonlóképpen férfit igyekszik válni, vagy ha valaki azt állítja, hogy a polgári hatóságnak kötelessége és joga úgy tenni, mintha az efféle dolgok lehetségesek és elfogadhatók lennének (lásd *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 2297).

28. A Szentírással, valamint a rendes és egyetemes tanítóhivatal állandó hagyományával összhangban az Egyház nem tévedett, mikor azt tanította, hogy az állami hatalom törvényesen élhet a halálbüntetés eszközével a gonosztevők esetében, amennyiben a társadalom fennmaradása, illetve igazságos rendje csak így biztosítható (lásd Ter 9,6; Jn 19,11; Róm 13,1-7; III. Ince, *Professio fidei Waldensibus praescripta*; a tridenti zsinat nyomán megjelent Római Katekizmus, III. old, 5, 4. sz.; XII. Piusz, *Katolikus jogászok előtt tartott beszéd*, 1954. december 5.).

29. Minden hatalom a földön és a mennyben Jézus Krisztusé, ezért a polgári társadalom és minden más emberi társaság Jézus Krisztus királyságának van alárendelve, így „a hiteles kultusz Isten felé az embernek egyénileg és társadalmilag egyaránt kötelessége” (*A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 2105; lásd XI. Piusz *Quas primas* kezdetű enciklikája, 18-19; 32).

A szentségek

30. A legszentebb szentségben, az Oltáriszentségben csodálatos változásra kerül sor, a kenyér egész lényege Krisztus testévé válik, a bor egész lényege pedig Krisztus vérévé. Olyan változás ez, melyet a katolikus egyház igen találó módon átlényegülésnek (transzszubsztanciációnak) nevez (lásd a negyedik lateráni zsinat, 1. fejj.; tridenti zsinat, 13. ülés, 4. fejj.). „Minden teológiai magyarázatnak, amely legalább valamelyest közelíteni kíván ehhez a misztériumhoz, és amely összhangban óhajt lenni a katolikus hittel, ragaszkodnia kell hozzá, hogy magában a valóságban, függetlenül attól, hogy mi mit gondolunk róla, a kenyér és a bor az átváltoztatás után megszűnik létezni, és immár nem más, mint a mi Urunk Jézus imádandó teste és vére, amely a kenyér és a bor szentségi színe alatt ettől kezdve valóban ott van előttünk.” (VI. Pál *Solemnis hac liturgia (Isten népének hitvallása)* kezdetű apostoli levele, 25)

31. Azok a kifejezések, amelyekkel a tridenti zsinat megfogalmazta az Egyház hitét az Oltáriszentségben, minden kor és minden hely emberének megfelelnek, mivel „az Egyház örökké érvényes tanítása jelenik meg bennük” (II. János Pál *Ecclesia de Eucharistia* kezdetű enciklikája, 15).

32. A szentmisében a pap igaz és helyes áldozatot mutat be a Szentháromságnak, és ez az áldozat engesztelő hatású mind a földön élő emberekre, mind a tisztítóűzben szenvedő lelkekre nézve. Téves tehát az a vélekedés, hogy a szentmise áldozata mindössze abban áll, hogy az emberek imádságuk és dicséretük lelki áldozatát mutatják be, és hogy a szentmise nem több, mint a lelki táplálékul önmagát a híveknek adó Krisztus (lásd tridenti zsinat, 22. ülés, 2. fejj.).

33. „A szentmise, melyet a pap végez, aki az egyházi rend szentségében kapott hatalom erejében Krisztus, a fő személyében cselekszik, és amelyet Krisztus és az Ő misztikus testének tagjai nevében mutat be, a Kálvária áldozata, mely az oltárainkon szentségi formában jelenik meg. Hisszük, hogy amint a kenyér és a bor az utolsó vacsorán az Úr szavai által az Ő testévé és vérévé változott át, melyet a kereszten értünk ajánlott fel, úgy a pap által átváltoztatott kenyér és bor a dicsőséges mennyei trónján ülő Krisztus testévé és vérévé változik, és hisszük, hogy az Úr titokzatos jelenléte is tényleges, valóságos és lényegi jelenlét, noha érzékeink mit sem észlelnek belőle.” (VI. Pál *Solemnis hac liturgia (Isten népének hitvallása)* kezdetű apostoli levele, 24)

34. „Mikor az átváltoztatás szavai elhangzanak, és Krisztus mint áldozat megjelenik az oltáron, a vér nélküli áldozat bemutatását a pap és csakis a pap végzi, aki Krisztust, nem pedig a híveket képviseli. (...) A hívek a pap kezével ajánlják fel az áldozatot annak folytán, hogy az oltárnál szolgálatot tevő pap, mikor a misztikus test valamennyi tagjának nevében felajánlja az áldozatot, Krisztust, a misztikus test fejét képviseli. Az a megállapítás azonban, hogy

a pappal együtt maguk az emberek mutatják be az áldozatot, nem jelenti azt, hogy az Egyház olyan tagjai lennének, akik semmivel sem kisebbek a papnál, és hogy látható liturgikus szertartást végeznének, hiszen ilyet csak az a szolgálattevő végezhet, akit Isten erre a tisztségre rendelt, hanem azt, hogy az emberek szívbéli dicséretüket, könyörgésüket, engesztelésüket és hálaadásukat a pap, sőt magának a Főpapnak az imádságaival, illetve szándékával egyesítik, hogy az áldozat egyazon felajánlásában és a pap által végzett látható szertartás szerint őket is bemutassák az Atyaistennek.” (XII. Piusz *Mediator Dei* kezdetű enciklikája, 92).

35. A bűnbánat szentsége az egyetlen rendes eszköz, amellyel a keresztség után elkövetett súlyos bűnök bocsánatot nyerhetnek, az isteni törvény pedig úgy rendelkezik, hogy minden ilyen bünt meg kell gyónni száma és fajtája szerint (lásd tridenti zsinat, 14. ülés, 7. kán.).

36. Az isteni törvény szerint a gyóntató semmilyen okból nem sértheti meg a gyónási titkot, és semmilyen egyházi hatóság nem mentheti fel ezen kötelezettsége alól, az állami hatalom pedig teljességgel illetéktelen, hogy erre kötelezze (lásd az *1983-as Egyházi Törvénykönyv*, 1388. kán., § 1; *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1467).

37. Krisztus akaratából és az Egyház változhatatlan szenthagyománya szerint az Oltáriszentség nem szolgáltatható ki azoknak, akik köztudottan az objektíve súlyos bűn állapotában vannak, és nem részesíthetők szentségi feloldozásban azok, akik nem hajlandók elfogadni az isteni törvényt, akkor sem, ha elutasításuk csak egyetlen súlyos dologra vonatkozik (lásd tridenti zsinat, 14. ülés, 4. fej.; II. János Pál, Üzenet William W. Baum bíboros *főpenitenciáriusnak*, 1996. március 22.).

38. Az Egyház állandó hagyománya szerint nem szolgáltatható ki az Oltáriszentség azoknak, akik hivatalosan eretnek vagy szakadárnak minősülő keresztény közösséghez tartozónak vallják magukat, és ezzel tagadják a katolikus hit bármely igazságát (lásd az *1983-as Egyházi Törvénykönyv*, 915. kán.; 1364).

39. Az a törvény, amely arra kötelezi a papokat, hogy a cölibátusban teljes önmegtartóztatást gyakoroljanak, Jézus Krisztus példájára vezethető vissza, és az egyházatyák és a római pápák állandó tanúsága szerint az ősi és apostoli hagyomány része. Ezt a törvényt ez okból nem szabad hatályon kívül helyezni a római egyházban, és nem szabad a papi cölibátust fakultatívvá tenni sem helyi szinten, sem az egyetemes Egyházban. Az Egyház állandó tanúsága szerint a papi önmegtartóztatás törvénye „nem új szabály. A jelenleg érvényben levő szabályt kell megtartani, minthogy tudatlanságból, illetve nemtörődömségből egyesek megfeledeztek róla. Ez a szabály mindazonáltal az apostolokig ve-

zethető vissza, és maguk az Atyák honosították meg, amint azt a Szentírásban is olvassuk: »Legyetek hát állhatatosak, testvérek, és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket tőlünk élőlőszóban vagy levélben kaptatok« (2Tesz 2,15). Sokan vannak ugyanis, akik őseink törvényeit figyelmen kívül hagyva elbizakodottságukban szennyfoltot ejtettek az Egyház tisztaságán, és Isten ítéletét nem félve az emberek akaratát követték” (Siricius pápa *Cum in unum* kezdetű dekretáliája a 386-os esztendőből).

40. Isten akaratából és az Egyház isteni alkotmánya szerint csak megkeresztelt férfiak (*viri*) részesülhetnek az egyházi rend szentségében, akár püspökségről, akár papságról, akár diakonátusról legyen szó (lásd II. János Pál *Ordinatio sacerdotalis* kezdetű apostoli levele, 4). Téves továbbá az a vélekedés, hogy csak egyetemes zsinat dönthet erről a kérdéstről, hiszen az egyetemes zsinat tanítói tekintélye semmivel sem haladja meg a római pápáét (lásd ötödik lateráni zsinat, 11. ülés; első vatikáni zsinat, 4. ülés, 3. fej., 8. p.)

2019. május 31.

Raymond Leo Burke bíboros, a Szuverén Máltai Lovagrend patrónusa

Janis Pujats bíboros, kiérdemesült rigai érsek

Tomash Peta, a Szűz Máriáról nevezett astanai főegyházmegye érseke

Jan Pawel Lenga, kiérdemesült karagandai érsek

Athanasius Schneider, a Szűz Máriáról nevezett astanai főegyházmegye segédpüspöke

Magyarázat „A mai Egyház életében megfigyelhető leggyakoribb tévedések helyreigazítása” című dokumentumhoz

Napjainkban az Egyház történelmének egyik legnagyobb lelki járványát tapasztalja meg. Csaknem általános zavarodottság és irányvesztés figyelhető meg a tanítás terén, ami súlyosan veszélyezteti sok lélek lelki egészségét és örök üdvösségét. Nem mehetünk el ugyanakkor a mellett az általános közöny mellett sem, amely az egyházi hierarchia különböző szintjein a tanítóhivatal gyakorlását jellemzi. Mindez nagyrészt annak köszönhető, hogy az apostol-utódok elmulasztják megtenni kötelességüket – melyre a második vatikáni zsinat is figyelmeztet –, és nem „szállnak szembe éberén a nyáját fenyegető tévedésekkel” (*Lumen gentium*, 25).

Napjainkban a katolikus híveket szerte a világon kínzó lelki éhség gyötri, hogy újra erősítsék meg azokat az igazságokat, amelyeket korunk legveszélyesebb tévedései elhomályosítanak, aláásnak és tagadnak. A hívek, akik ettől a lelki éhségtől szenvednek, úgy érzik, magukra hagyták őket, és egyfajta egzisztenciális peremterületen találják magukat. Ez a helyzet sürgős és konkrét

megoldás után kiált. A tévedések nyilvános helyreigazításával nem várhatunk tovább. Nagy Szent Gergely pápa örök érvényű szavai jutnak eszünkbe: „Nyelvünk ne legyen rest a buzdításra, és miután elfogadtuk a püspöki hivatalt, hallgatásunkban ne jövődó ítéletünket elővételezzük, mely majdan az igazságos Bíró színe előtt sújt minket. (...) A ránk bízott emberek hátat fordítanak Istennek, mi pedig hallgatunk. Bűnben élnek, mi pedig nem nyújtunk nekik segítő kezet, hogy jó útra térjenek.” (In *Ev. hom.* 17:3. 14).

Tudatában vagyunk annak, mily súlyos felelősség terhel minket, katolikus püspököket Szent Pál figyelmeztetése szerint, aki kijelenti, hogy Isten pásztorokat és tanítókat adott Egyházának, hogy „szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és meglett emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége életkorának mértékére. Akkor majd nem leszünk éretlenek, akiket a megtévesztő emberi tanítás és a tévedésbe ejtő álnokság minden szele magával sodor. Inkább igazságban kell élnünk és szeretetben, hogy egyre inkább összeforrjunk a Fővel: Krisztussal. Ő az, aki az egész testet egybefogja és összetartja a különféle ízületek segítségével, hogy a tagok betöltsék az erejükhöz szabott feladatkört. Így növekszik a test, és építi fel saját magát a szeretetben” (Ef 4,12-16).

Mikor a mai Egyház életében megfigyelhető leggyakoribb tévedéseket helyreigazítjuk, a testvéri szeretet szellemében járunk el, és konkrét lelki segítséget kívánunk adni, hogy a püspökök, papok, plébániák, szerzetesi közösségek, a világi hívek egyesületei és a magánszemélyek rejtetten vagy nyilvánosan megvallhassák azokat az igazságokat, amelyeket korunkban leginkább tagadnak vagy eltorzítanak. Pál apostol alábbi buzdítása a mai püspökökhöz és világi hívőkhöz is szól: „Vívj meg a hit jó harcát, szerezd meg az örök életet, hiszen erre kaptál hivatást, s erre tetted le számos tanú előtt az igaz hitvallást. Felszólítalak az Isten nevében, aki mindeneket éltet, és Krisztus Jézus nevében, aki Poncius Pilátus előtt tanúságot tett az igazság mellett, teljesítsd megbízatásodat büntelenül és feddhetetlenül Urunk, Jézus Krisztus eljöveteleig” (1Tim 6,12-14).

Az isteni Bíró szemében és saját lelkiismerete előtt minden püspöknek, papnak és világi hívőnek erkölcsi kötelessége, hogy határozottan és félreérthetetlenül tanúságot tegyen azokról az igazságokról, amelyeket napjainkban elhomályosítanak, aláásnak és tagadnak. Ezen igazságok rejtett és nyilvános megvallása olyan mozgalmat indíthat el, ahol a világiak és a klérus egymással karöltve vallják meg és védelmezik az igazságot és adnak elégtételt a hit ellen széles körben elkövetett bűnökért, azért a bűnért, amelyet a katolikus hit rejtett vagy nyílt megtagadása jelent a klérus és a világi hívek nem elhanyagolható

hányada részéről. Arról sem szabad ugyanakkor megfeledkezni, hogy az efféle mozgalmat nem az abban részt vevők száma szerint, hanem annak igazsága szerint kell megítélni, amint azt az arianus válság általános tanításbeli zűrzavara közepette Nazianzi Szent Gergely is hangsúlyozza: „Istent nem érdeklik a számok” (*Or.* 42:7).

Mikor a papok és a hívek a változhatatlan katolikus hitről tesznek tanúságot, arról az igazságról sem feledkeznek meg, hogy „a hívők összessége nem tévedhet a hitben, és ezt a különleges tulajdonságukat az egész nép természetfölötti hitérzéke révén nyilvánítják ki, amikor »a püspököktől kezdve a legjelentéktelenebb világi hívőig« hit és erkölcs dolgában egyetemes egyetértésüket fejezik ki” (a második vatikáni zsinat *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúciója, 12).

Azok a szentek és kiváló püspökök járjanak közben értünk és mutassanak utat tanításukkal, akik a maguk korában szintén a tanítás válságát tapasztalták meg. Szent Ágoston például a következő szavakkal fordult I. Szent Bonifác pápához: „Mínhogy mindannyian, akik püspöki tisztet töltünk be, lelkipásztoroként az igaz tanítás felett örökösünk (bár Ön kétségtelenül magasztosabb helyen), minden tőlem telhetőt megteszek, hogy teljesítsem azt, ami kevéske rám jut e feladatból, amint az Úr az Ön imái által az erőt is kegyeskedik megadni hozzá” (*Contra ep. Pel.* I, 2).

Mikor a pásztorok és a hívek közösen és félreérthetetlenül megvallják az igazságot, minden kétséget kizáróan magának a pápának is hatékony testvéri és gyermeki szolgálatot tesznek abban a rendkívüli helyzetben, amelyet a tanítás általános zavara és irányvesztése a mai Egyház életében jelent.

Az igazság eme nyilvános megvallását a keresztyén szeretet szellemében tesszük, amely a pásztorok és a hívek – vagyis Krisztus teste, az Egyház valamennyi tagja – lelki egészsége iránti féltő törődésben nyilvánul meg, ugyanakkor arról sem feledkezünk meg, amire Szent Pál mutat rá a Korintusiaknak írt első levelében: „hogy a testben ne támadjon meghasonlás, hanem a tagok törődjenek egymással. Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele. Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai” (1Kor 12,25-27), valamint a Rómaiaknak írt levélben: „Mert ahogy egy testben több tagunk van, s minden tagnak más a szerepe, sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak, s a nekünk juttatott kegyelem szerint adományaink is különböznek: aki a prófétálást kapta, tegyen tanúságot a hit szerint, aki tisztséget kapott, töltsé be tisztségét, aki tanító, tanítson, aki a buzdítás ajándékát kapta, buzdítson, aki jótékonykodik, tegye egyszerűségben, aki előljáró, legyen gondos, aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömet. Szeressetek tettetés

nélkül, irtózzatok a rossztól, ragaszkodjatok a jóhoz. A testvéri szeretetben legyetek gyöngédek egymáshoz, a tiszteletadásban előzzétek meg egymást. A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkiütleitek: az Úrnak szolgáltok” (Róm 12,4-11).

Azok a bíborosok és püspökök, akik az igazság fenti megvallását aláírják, Salus Populi Romani (lat. „a római nép megmentője”) segítségül hívásával az Istenanya Szeplőtelen Szívének ajánlják azt, tekintettel arra a rendkívüli lelki üzenetre, melyet ez a kép a római egyház számára hordoz. A Szeplőtelen Szűz és Isten anyja oltalma alatt az egész katolikus egyház „félelmet nem ismerve vívja meg a hit harcát, tartson ki szilárdan az apostolok tanításában, és a világ viszontagságai közepette bizton haladjon előre, míg el nem jut a mennyei városba” (a Boldogságos Szűz Mária, „a római nép megmentője” tiszteletére mondott mise prefációja).

2019. május 31.

Raymond Leo Burke bíboros, a Szuverén Máltai Lovagrend patrónusa

Janis Pujats bíboros, kiérdemesült rigai érsek

Tomash Peta, a Szűz Máriáról nevezett astanai főegyházmegye érseke

Jan Pawel Lenga, kiérdemesült karagandai érsek

Athanasius Schneider, a Szűz Máriáról nevezett astanai főegyházmegye segédpüspöke

(<http://www.szukosveny.hu/2019/06/26/puspoki-helyreigazitas-a-tanitasbeli-tevedesek-ellen/>)

(www.szukosveny.hu megbízásából fordította: Sallai Gábor)

Nemzeti engesztelés

Magyarország Regnum Marianum első szent királyunk végrendelete óta. A Szűzanya, Akit a magyar nép mindig Asszonyának, Nagyasszonyának nevezett, Királynője ennek az országnak. A szentistváni örökbe adás egyben tulajdonlást is eredményezett. Más szavakkal ez azt jelenti, hogy Magyarország örökösödési szerződés révén a Boldogságos Szűz Mária tulajdona. Helyeztünk, ma és mindig csak ezen előzményből kiindulva érthető. Királynőnk édesanyja a mi Urunk Jézus Krisztusnak, Akit világra szült. Az Anyaszentegyház Krisztus titokzatos teste, így Annak szülője, édesanyja ugyancsak a Szűzanya Mária, a mi Királynőnk. Feladataink, kötelezettségünk, ami egyben kiváltság, mind ebből erednek. Földi – lehet, hogy gyarló – eszköze vagyunk az Istenszülőnek. Az Ő földi eszköze Magyarország az emberi történelemben.

Küldetésünk tehát szükségszerűen kapcsolódik az Egyház földi útjához, hisz az Mária gyermeke, s mi az Ő népe, országa vagyunk. Neki feladata Fia titokzatos Testének védelme, amit itt a földön emberi, közösségi, társadalmi értelemben nekünk kell végre hajtunk. A magyar történelem arról tanúskodik, hogy ezt a küldetést többé-kevésbé betöltöttük. Védeltük a kereszténységet a magyar királyság megalakulásától fogva mind a mai napig. Erről egyébként Gobbi atyának adott üzenetében így szól a Szűzanya: „Ez a nép évszázadokon át öntestével védte a keresztény Európát a különböző pusztító, nem keresztény hadaktól.” Másutt pedig ezt mondja: „A nyugat nemzeti Magyarországnak a kereszténység védőbástyája kitüntető címet adták, de nem voltak hálások e nép mérhetetlen véraldozatáért és emberfeletti szenvedéséért.”

Persze a szenvedés és véraldozat egyrészt nem hiábavaló, „Ám Isten annál inkább kitüntette e népet azzal, hogy különleges tulajdonomba adta már általa megalapításánál.” Szent István földi életének utolsó cselekedete tehát Isten rendelése, különleges akarata volt. Az áldozat másrészt szükséges és állandó. A feladat tehát folyamatos, ahogy a viszony is az. A magyar nemzet hivatása megmaradt, Királynőjének tulajdona ma is. „E korban pedig Szeplőtelen Szívem világraszóló békediadala kiváltságos eszközéül adta.”

A történelem folyamán a harc, a kereszténység védelme máig megmaradt. Kezdetben, ahogy a Szűzanya mondta, nem keresztény hadakkal mérköztünk egyenlőtlen körülmények között, segítség nélkül, sőt olykor hátba is támadtak azok, akiket védtünk. Törökkel gyakran szöveteztek a franciák, velencei és genovai gályák szállították a szultán seregét, hogy a hátunkba kerülhessen. A hála más kategória, de legalább a jóindulatú semlegesség állt volna fenn. A nem keresztény hadak akkor is azok voltak, amikor európaiakkal kellett küzdeni. A francia, vagy a bolsevik forradalom eszményei vezérelte hadak még pogányabbak voltak, mint a pogányok, vagy muzulmánok. A liberális „demokráciáról” sem mondható más. Valamennyi az Isten által adott életet akarja elpusztítani.

A XX. század két világháborúja és az utánuk következő kegyetlen, kifejezetten sátáni világ különleges helyzetet teremtett. Ekkor a szellemi harc vált elsődleges tényezővé. Az Isten ellenes hatalmak olyan erőt jelentettek, ami ellen fegyveres ellenállásnak már esélye nem volt. A húszas években sikerült a bolsevizmus után talpra állni, s ha nem is teljesen, de legalább részben helyre állítani a keresztény államot. 1938-ban az Eucharisztikus Kongresszus és a Szentistván év mutatta meg az ország valamikori szellemét. Területi egysége kezdett újra megvalósulni. Az egész világot esetleg megmenthette volna az akkor kapott égi üzenetek megvalósítása. Ez sajnos nem történt meg, így a

példás, politikában meglehetősen ritka, valóban jézusi magatartás vezérelte cselekedetek (kiállítás a lengyelek mellett, lengyel, zsidó, francia menekültek befogadása, a bosszú elmaradása a hazatért területeken, stb.) ellenére az Ég nem tudott megóvni a háborúba lépés következményeitől. Így a náci megszállás után minden jóakaratumk ellenére a liberális és szocialista, helyesebben kommunista összefogás áldozatai lettünk.

Az üzenet el nem fogadása, pontosabban túl kései elfogadása miatt iszonyú véráldozatot kellett hoznunk. Lerombolták, kirabolták hazánkat. Magyarokat öltek Felvidéken, Kárpátalján, Délvidéken, Erdélyben, ártatlan fiatalokat, öregeket, asszonyokat, de a katonakorú férfiakat leginkább. Fogságba, málenkij robotba hurcoltak százezreket. Az ország ember vesztesége megközelítette az egymillió főt, s akkor nem beszéltünk a megnyomorított hazatért százezrekről, az itthon meggyalázott nők tömegéről. Elmaradt az oltár- helyette jött a vér-áldozat.

Mégis elmondhatjuk, hogy a bolsevikok szörnyű tervét megakadályoztuk. A magyar katonák, fiatalok, jóformán gyerekek (leventék) kitartása, halált megvető bátorsága, önfeláldozása megmentette Európa nyugati felén Francia- és Olasz-, valamint Németország nagyobb részét az istentelen kommunizmustól.

Az angolszászok „hálája”, valójában árulása megerősíti a Szűzanya és Jézus urunk üzenetét. A történelem ismétli önmagát. 1956-ban ugyanez történt. A Ny-i „demokráciák” magunkra hagytak, kiszolgáltattak a kommunista Szovjet állam kénye kedvének. A magyar hősiesség, Mária népének halált megvetése, most szó szerint gyerekek harca megmentette Olasz- és Franciaországot az esetleges kommunista puccstól. Ennek veszélye örökre elmúlt, s kései visszahatásként a Szovjetunió is megszűnt. Ehhez kellett persze a lengyel ellenállás (akiket még másokkal együtt ugyanazok a nyugati államok árultak el, mint bennünket) és a szent lengyel pápa.

E helyütt még szólnunk kell a magyar katolicizmus óriási áldozatáról. Vértanú püspökök, papok, hívők tömege mind Magyarországon, mind a környező államokban – Romániában, Jugoszláviában, Szovjetunióban. Ismét bebizonyosodott, ahogy már nagyon sokszor, ha elmarad az oltáráldozat, akkor jön a véráldozat, az pedig bőséges lesz. A századvégi változások megint mutatták, hogy a Boldogasszony népe akarva, vagy akaratlan, tudatosan, vagy tudatlanul, de teszi a dolgát. Elősegítettük a két Németország egyesülését, utat mutatunk Csehszlovákiának, Romániának. Sajnos a mulasztások, vagy talán bűnök elég hosszú időre húzták el a visszatérést küldetésünkhöz.

Elmaradt az őszinte szembenézés. Sem a nemzet, sem az Egyház nem ismerte be mulasztásait, nem tartott bünbánatot. Külsőségek, látszólagos cse-

lekedetek nem helyettesíthetik az igazi megtérést. A kommunizmus elvetése önmagában nem elegendő, ha a liberalizmus lesz a fő eszme. A kereszt nélküli kereszténység lehet kultúra, lehet hivatkozás a gyökerekre, de nem lehet nemzet megtartó. Ha a legnagyobb bűnökkel nem számolunk le Isten előtt nem lehetünk tiszták. Amíg szabad a magzatok legyilkolása, amíg természetellenes bűnöket pátyolgatunk, amíg az ifjúságot szabadon meg lehet rontani, amíg a természetet meg akarjuk változtatni, így az élet helyett a halált választjuk.

Most végre az iszonyú ellenállás nem állít meg bennünket. Nem álltunk be az álmigráció mellé. Védjük a házasságot. Múltunk értékeit tartjuk szemünk előtt, küzdünk a nemzetközi többség ellen. Nem akarunk aberrált, természetellenes világot. Lassan ébredszik a környezet, de mindenütt vesztesre áll az Egyház. Egyre kevesebb a hívő. Az állami törvénykezés nem veszi figyelembe a természetjogot. Liberális neve ellenére diktatórikus. Szabadság csak akkor van, ha vele egyvéleményen vagy. Neked mindent el kell tűrnöd, csak téged nem tőrnek el. Sokan állítják, hogy az eredeti liberalizmus nem ilyen volt. Lehet, hogy nem, de a mai eredete már abban is benne volt. Magyarországon a XIX. század végén a „kulturharc” már ennek felelt meg. Ebből fejlődött ki az 1919-es bolsevizmus, ami gyakorlatban létrehozta a Tanácsköztársaságot. Ma a helyzet hasonló. Egyelőre nincs szó véres terrortól, de a véleményterror a „piszi” már jelen van és hat. Valós szöges dróttal körülvárt internálótábor nincs ugyan, de a szellemi gulág már létezik, ahová bárkit, aki nem tetszik nekik, száműzhetnek. Visszatérve a nemzeti engeszteléshez Mária országa nem válaszol a rosszra rosszal, hanem igyekszik mindig a megértés és a szeretet útja felé mozdulni. Románia sok támadására segélyszállítmánnyal válaszolt 1989 karácsonján. Marosvásárhelyt a pogrom idején 1990 tavaszán imádkozó tömeg állt szemben örült támadókkal. Szinte ugyanez ismétlődött az örjögő, gyilkos indulattól fűtött támadásban most az Úz völgyében a temető elfoglalásakor. A legújabb pedig a Craiova szurkolóinak barbár vandalizmusa és értelmetlen magyar gyűlölete. Itt nem egyszerű szurkolói, még oly felfokozott szokásos magatartásról, hanem kifejezett gyűlöletről volt szó jóval túlmenően a mérközés gerjesztette indulatoktól. Érdekes, hogy a magyar, egyébként heves vérmérsékletű nép válasza mindig mérsékelt, méltóságteljes, higgadt. 1990-ben csak a cigányok közbelépése mentette meg a magyarokat, bár ők is védekeztek.

Összegezve az eddigieket maga a történelem és annak eseményei, főleg ha a hátteret ismerjük világosan mutatja, hogy a nemzeti engesztelés jelenik meg ily módon is. A kereszténység védelme szorosan összefügg Mária országának és népének engesztelő feladatával. A Gonosz természetesen szintén jelen van

a történelemben. Így világosan látszik, hogy Isten rendelésével szemben lép fel, s rendszeresen az Asszony népe ellen. Mária országa következetesen védte az Egyházat, s annak letéteményesét a Szentszékét. A régebbi korokban nem volt komolyabb, hosszabb ideig fennálló ellentét köztük. Ma azonban sajnos már nincs így. XII. Piusz, talán XXIII. János uralkodása alatt a magyar Egyház érezhette a Vatikán támogatását. VI Pál viszont a Casaroli jellemezte új keleti politikájával a kommunistákkal akart kiegyezni. A fehér vértanú Mindszenty elárulásával, a Kádár kormánynak biztosított „főkegyúri jog” részleges felélesztése révén a püspökök kiválasztásában teremtett zavaros helyzetet a magyar vallási életben. A változások, jóllehet II. János Pál megszüntette az előző gyakorlatot, sajnos sok magyar ellenes intézkedést hoztak. Nem léptek fel a csángók anyanyelvi jogaiért. (Magyar nyelv használata a templomokban) Nem engedték a magyar egyházmegye megszervezését Szlovákiában. Az egyházmegyéket átalakítása Magyarországon és Szlovákiában Trianon elismerése az egyházi gyakorlatban. A pápa szlovákiai és romániai látogatása szintén a magyarok hátrányára történt. A boldoggá avatások ugyancsak rámutatnak, hogy előnyben részesülnek a román, szlovák, vagy más utódállami jelöltek, néha még azzal is, elhallgatják azok magyar mivoltát, vagy származását. A két kiemelkedő ellenálló, hősiessé az Egyházért küzdő – Mindszenty József és Márton Áron – ügye nem nagyon halad. A legutóbbi romániai pápalátogatás tovább erősítette a pártatlansággal kapcsolatos kételyeket. Róma püspöke a magyarokat türelemre, együttmenetre intette magyar és román fordításban Csíksomlyón, mellest a magyar püspökök közelébe se mehettek, Balázsfalván viszont csak román tolmácsolás folyt. Szó sem esett toleranciáról, megértésről. A román ortodoxia a két romániai útról levonta azt a következtetést, hogy a magyarokkal szemben a Vatikán mögöttük áll. Mindezek világosan mutatják, hogy Magyarország engesztelő ország, és elviseli a megaláztatásokat. A Szűzanya örökségeként követi sorsát Krisztus követésében, s ehhez hozzátartozik a főpap és a Nagytanács üldözése is. Ez egyelőre még nem abban a mértékben jelenik meg, de már valószínűleg csak idő kérdése. Egyébként a magyar sors a történelemben rendkívül hasonlít Krisztus Urunk földi életében történetekhez, magatartása pedig Királynője engesztelő életéhez. Ez az engesztelésünk közösségi oldala.

Az egyéni oldal a sok engesztelő lélek és a belőlük összeálló csoportok imája, böjtje, önmegtadása. Ha ezek a közösségek az egész országban elterjednek, befedik a teljes területet, akkor megvalósul az engesztelő Magyarország. Az engesztelés szelleme és jellege meg kell feleljen a történelem tanulságainak, a magyar népléleknek. Magyaroknak magyar módra kell engesztelnie, énekelnie, imádkoznia. Ez nem más nemzetek, népek karizmájának lebecsü-

lése, hanem a sajátunk felemelése és gyakorlása. Mi a Boldogasszony öröksége, gyermekei vagyunk, Neki kell megfelelnünk, kéréseinek, „parancsainak” engedelmeskedni. Nagyon kemény, nehéz feladat. Remélem teljesíteni fogjuk gyarlóságunk, hibáink ellenére.

Bakos Batu

Missouri államban is az élet mellett döntöttek

Missouri állam szenátusa is az élet mellett döntött, szigorú abortusztörvényt szavazott meg május 16-án, csütörtökön, néhány órával azt követően, hogy Alabamában a kormányzó aláírta az Egyesült Államok egyik legszigorúbb abortusztörvényét.

A középnyugati Missouriban a republikánus többségű szenátus csütörtök reggel 24:10 arányban fogadta el az abortusztörvényt. A helyi képviselőháznak még voksolnia kell róla.

Amennyiben a képviselők is megszavazzák és Mike Parson republikánus kormányzó is aláírja a törvényt, az a terhesség hatodik hetétől – a magzat első szívdobbanásának idejétől – minden művi magzatelhajtást megtilt, nem tesz kivételt a nemi erőszak és vérfertőzés után bekövetkező terhesség esetében sem. Csakis akkor engedélyezi majd a terhesség megszakítását, ha az anya élete veszélyben van.

Az abortuszt végző orvosokat 15 évig terjedő szabadságvesztéssel sújthatják majd. Az abortuszt elszenvedő nőt azonban nem terheli büntetőjogi felelősség.

A kormányzó már jelezte, aláírja majd a törvényt. Közleményében Parson leszögezte: Missouri „az ország egyik legerőteljesebben életbarát állama lesz”.

Az állam szenátusa közleményben fejezte ki elégedettségét. „Nincs abortusz az első szívdobbanás után, nincs abortusz, amikor a baba már érezheti a fájdalmat, az abortusz törvényen kívül lesz helyezve, miután a Roe/Wade-döntést eltörlik” – fogalmaztak a törvényhozók.

A Roe/Wade döntést 1973-ben hozta a szövetségi legfelsőbb bíróság, amely az Egyesült Államokban az alkotmánybíróság szerepét tölti be.

A döntés biztosította a nőknek a jogot az abortuszhoz. Az Egyesült Államok sok tagállamában egyre jobban erősödő életpárti mozgalmak és politikusok azt szeretnék elérni, hogy a Neil Gorsuch és Brett Kavanaugh főbírák kineve-

zésével konzervatív többségűvé vált legfelsőbb bíróság semmisnek mondja ki az 1973-as döntést.

2019-ben már 21 azoknak a tagállamoknak a száma az Egyesült Államokban, ahol ellenzik a művi terhességmegszakítást (2000-ben 4 ilyen állam volt).

(Forrás: MTI, Magyar Kurír, 2019. május 16.)

Megjegyezni kívánjuk, hogy Egyházunk tanítása szerint a magzat a két sejt egyesülése pillanatában új életnek indul, mely magzatba Isten ugyanabban a pillanatban beleteremti a lelket. Ezért már az első hat héten belül is önálló élet-ről beszélünk.

Ez a törvény örvendetes elmozdulás az élet védelme irányába, de azt a megfigyelést veszi alapul, hogy hat hetes korban mérhető az első szívdobbanás, tehát ettől fogva élet az élet. Ez egy evilági megközelítés, mégis örvendetes, hogy a szabad abortuszt valamilyen indokkal sikerül viszonylag szűk határok közé szorítani. Hat hetes korig azonban szabadon abortálható a magzat ez után is... (a szerkesztő)

Alázatosság

Az alázat, alázatosság (lat. humilitas, a humus, „föld” szóból) erény, mely képessé tesz arra, hogy az ember igazságának, teremtett voltának megfelelően és törekenységének tudatában éljen. Ellentétes viciuma a gőg. Az alázat igaz önismeretből fakad, mely megóv az elbizakodottságtól. A szerzetességben az alázat a tökéletesség fokmérőjének bizonyult. Aquinói Szent Tamás rendszerében a mértéktartáshoz tartozik. A legutóbbi időkben az 5. sarkalatos erénynek is nevezik. A hívő ember számára az alázat nem csupán egy az erények között, hanem alapmagatartás az Istennel és az embertársakkal való kapcsolatában. (Magyar Katolikus Lexikon)

Néhány szent véleménye az alázatosságról:

Az alázatosság az igazság útja (Clairvaux-i Szent Bernát)

Ha van a földön egy igazán boldog lélek, akkor az egy olyan lélek, amely valóban alázatos (Szent Faustyna Kowalska)

Az alázat nem más, mint igazság. A gőg nem egyéb, mint hazugság (Páli Szent Vince)

Van valami az alázatban, ami különös módon felemeli a szíveket (Szent Ágoston)

Ahogy növekednek bennünk az adottságok, úgy kell fejlesztenünk magunkban az alázatot, hogy mindenre úgy tekinthessünk, mintha egy kölcsönről lenne csupán szó (Szent Pio atya)

Ha alázatos szívű vagy, semmi nem fog megérinteni, sem a dicséret, sem a szégyen, mert tudni fogod, ki vagy. És ha azt mondják, szent vagy, ne állj fel egy piederstálra. (Kalkuttai Szent Teréz anya)

A szív szelídsége és alázatossága egyáltalán nem jelent gyengeséget. (Szent II. János Pál pápa)

Alázattal mindent el lehet érni, erővel meg semmit. (Xavéri Szent Ferenc)

Az alázatosság nem csak azt jelenti, hogy azt gondoljuk és azt hangoztatjuk, hogy sok hibánk van, hanem azt is, hogy meggondoljuk mit gondolnak és mit mondanak erről mások. (Lisieux-i Kis Szent Teréz)

Minél nagyobbak Isten adományai, annál alázatosabbnak kell lennünk, mert Isten egyetlen erényt sem fogad el alázatosság nélkül. (Assisi Szent Ferenc)

Az alázatosság, bármilyen nagyfokú legyen is, nem nyugtalanítja, nem zavarja, nem izgatja fel a lelket. Békével, örömmel és nyugalommal jár. (Avillai Szent Teréz)

Minden cselekedetünket alázatnak kell öveznie, bennünk kell lakozzék és mindenben, amik vagyunk; mert mihelyt magasztalni kezdjük saját jótetteinket, elveszítjük fejlődő erényünk minden értékét. (Szent Ágoston)

Minden nyugalom forrása az alázat. (Bosco Szent János)

Az alázat az erényeknek olyan, mint a lánc a rózsafüzérnek: ha elveszük a láncot, a szemcsék mind szétgurulnak. Ha elveszük az alázatot, minden erény eltűnik. (Vianney Szent János)

Ha ismerjük magunkat, térdet hajtunk: ez a szeretet elengedhetetlen testtartása. Mert Isten ismeretéből fakad a szeretet, és önmagunk ismeretéből fakad az alázat. (Kalkuttai Szent Teréz anya)

(az Alteia gyűjtése alapján)

Az alázat gyakorlása a ma emberének talán az egyik legnagyobb kihívás, hiszen a minket körülvevő világ, és egyes esetekben Egyházunk gyakorlati élete sem segít az alázat gyakorlásában. Holott Jézus Krisztus és Szűz Mária folyamatos és teljes alázatosságban élte le életét, példát mutatva nekünk.

E világ fejedelme, a sátán azonban a legkifinomultabb csábításokkal, tudat alatti befolyásolásokkal igyekszik eltéríteni minket, hogy az alázatot a gyakorlatban meg tudjuk élni Egyházunkban, szeretteink körében, embertársainkkal. Próbáljunk meg jobban odafigyelni az alázat gyakorlására, akármilyen nehéz is az (a szerkesztő).

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Az Egyház megújulásának forrása az imádat megújítása

Felhívás az Eucharisztikus Kongresszus szervezőinek és résztvevőinek

Az imádás

Az imádás (görögül *proszkúnésisz*, 'leborulás', latinul *adoratio*, csókkal illettés) az egy igaz Istennek járó legfelsőbb fokú tisztelet, a vallásosság erényének fő cselekedete, a teremtett és megváltott ember legelemibb erkölcsi kötelessége, amelyet a *mandatum magnum* (Mt 22,34–40) ír elő.

Az imádás a vallásos ember alapmagatartása, aki tudatában van az emberi létezés és a teremtett világ alapját képező titoknak, *Isten mindent betöltő jelenlétének*. (ApCsel 17,28) Az imádás megtagadása a hitetlenség és a vallástalanság, a nem Istennek szóló imádat a bálványozás bűne.

Az imádás a teljes ember tette, áthatja az egész embert: belső és külső, lelki és testi tiszteletadásban együttesen fejeződik ki. Az ember, mint értelmes és szabad akarattal bíró teremtmény elismeri Isten abszolút *fensőbbiségét*, *egyedüliségét* és az Ő szeretetében megalapozott teljes *függését*. Testében pedig térhajtással, leborulással fejezi ki az imádó lelkületét. A test és a szellem összekapcsolódnak az imáadásban. (vö. Róm 12,1)

Imádás illeti a Szentháromságot, személy szerint az Atyát és a Fiút és a Szentlelket, továbbá a hüposztatikus egység (*unio hüposztatika* - Jézus Krisztusban az emberi természet egyesült a Fiú isteni személyével, mint létének alapjával) alapján mindazt, ami a második isteni személy szent emberségéhez tartozik, megkülönböztetett módon a Legszentebb Oltáriszentséget.

Leborulva imádjuk az Urat

Az Újszövetségben hallunk Jézus szent emberségének és a megdicsőült Krisztusnak a leborulva való imáadásáról. Már a napkeleti mágusok is leborultak és hódoltak a betlehemi Kisded előtt (Mt 2,2-11)

Az Úr Jézus engedi, hogy a lába elé boruljon Jairus (Mk 5,22), hogy leboruljon előtte a vérfolyásos asszony (Mk 5,33). Leborul előtte a leprás (Mt 8,2); leborulnak előtte a bárkában levő tanítványok (Mt 14,33), leborul a kánaáni asszony (Mt 15,25), leborul Zebedeus fiainak anyja (Mt 20,20); leborul Lázár

és Márta testvére (Lk 10,39); leborul Betániai Mária (Jn 12,3). Az Úr Jézus előtt még a tisztátalan lelkek is leborulnak (Mk 3,11).

A feltámadt és megdicsőült Jézus Krisztus előtt *leborul Mária Magdolna, Mária, az ifjabb Jakab anyja, és Mária Szalóme, Zebedeus felesége, az idősebb Jakab és János apostol anyja (Mk 16,1-8; Mt 28,9). Leborul előtte a tizenegy tanítvány (Mt 28,17). Leborulva imádják a tanítványok dicsőséges mennybemenetelekor (Lk 24,52). Szent Pál felszólítására a menny, a föld és az alvilág térdre borulva imádják az Úr Jézus Krisztust. (Fil 2,6-11) Szent János apokalipszisében a négy élőlény és a huszonnégy vén leborul a Bárány előtt (Jel 5,6-14).*

Az Úr Jézus jelen van az Oltáriszentségben

Krisztus Teste és Vére, testével és lelkével, istenségével és emberségével, a teljes Krisztus, egészen és oszthatatlanul jelen van az Eucharishtiában. Krisztus egészen és teljesen jelen van mind a két szín alatt, és bármelyik szín alatt. Amikor a konsekrált színeket elválasztják, akkor az egész Krisztus van jelen a szín minden egyes darabjában. A konsekráció elvégzése után Krisztus Teste és Vére véglegesen jelen van az Eucharishtiában. Az igaz Istennek kijáró imádó tiszteletet (latría) kell megadni az Eucharishtiában jelenvaló Krisztusnak.

Krisztus teljes valójában történő szentségi jelenlétét a szentmisében a szent színek átlényegülése hozza, amit a Katolikus Egyház – a Trienti Zsinat örökérvényű tanítása szerint – megfelelően és helyesen „*transzszubsztanciációnak*”¹ (átlényegülés) nevezi.²

A Trienti Zsinat az Eucharisztia teológiájának tárgyalásakor elsőként Krisztus valóságos jelenlétének (*praesentia realis*) kérdéséről nyilatkozott.³ Krisztus igaz Egyházának kezdetől fogva rendületlen hite, hogy Megváltónknak az utolsó vacsorán mondott világos és érthető szavai⁴ sajátos és egészen nyilvánvaló módon jelentik, hogy az Úr saját Testét és Vérént nyújtotta az apostoloknak.⁵ A kenyér és a bor szubsztanciájának eltűnése, és Krisztus Testének és Vérének megjelenése az érzékek számára felfoghatatlanul megy végbe. A legmértősebb Oltáriszentségben igazán [vere], valóságosan [realiter] és lényegileg [substantialiter] jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus Teste és Vére, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus⁶, – s nem

1 Trienti egyetemes zsinat, XIII. sessio: Decretum de ss. Eucharistia 4. f.: DH 1642.

2 Eccl. de Euch. 15.

3 DH 1635–1648; 1651–1661.

4 Vö. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19k; 1Kor 11,23k.

5 DH 1637.

6 Nem más test, mint amely Máriától született, szenvedett a kereszten és feltámadt a sírból.

csak jel vagy ábra, vagy erő szerint.⁷ Az Egyház, mint az igazság oszlopa és biztos alapja⁸, az „istentelen emberek” által a *transsubstantiatio* és a valóság jelenlét tanát a Megváltó szavainak kiforgatásával megkérdőjelező nézeteit „mint sátánit megveti”.⁹

Krisztus jelenlétének módja az eucharisztikus színek alatt egyedülálló. És e jelenlét emeli az Eucharisziát az összes szentség fölé, úgyhogy az Eucharisztia „a lelki élet beteljesedése és az összes szentség célja”.¹⁰ Az Eucharisztia legszentebb szentségében „a mi Urunk, Jézus Krisztus Teste és Vére, emberi lelkével és istenségével együtt, azaz az egész Krisztus igazán, valóságosan és szubsztanciálisan van jelen”.¹¹ „E jelenlétet pedig »valóságosnak« mondjuk, de nem kizárásos alapon, mintha a többi jelenlét nem volna »valóságos«; hanem kitüntetően, mivel szubsztanciális; tagadhatatlanul benne jelenvalóvá válik az egész és csorbítatlan Krisztus, aki Isten és ember.”¹²

Krisztus eucharisztikus jelenléte az átváltoztatás pillanatában kezdődik, a színek minden látható részecskéjére kiterjed, és az eucharisztikus színek feloszlásáig tart. Az egész Krisztus van jelen a színek mindegyikében, és az egész Krisztus van jelen azok minden egyes részében oly módon, hogy a kenyér megtörése Krisztust nem osztja meg.¹³

Miután az Úr Jézus teljes mivolta szerint jelen van az Oltáriszentségben, és mert a Megváltót az Istennek kijáró imádás illeti meg, ezért Krisztust az Oltáriszentségben *imádással* kell fogadnunk.¹⁴

A szentáldozás a földi életünk legnagyobb ajándéka

Az Eucharisztia a Krisztustól megígért teljes öröm előíze¹⁵, „a jövődő dicsőség záloga.”¹⁶ Aki az Eucharisziában Krisztussal táplálkozik, annak *már itt a Földön örök élete van.*¹⁷

RADBERTUS, P., *Az Úr testéről és vérééről*. Paulus Hungarus – Kairosz Bp. 2001, 15.

7 DH 1651.

8 1Tim 3,15.

9 DH 1637.

10 AQUINÓI T., *Summa Theol.* III, 73, 3. Idézi: SCHÜTZ A., *Dogmatika II.*, SZIT, Bp. 1937, 494.

11 Trienti Zsinat, 13. sessio: Decretum de ss. Eucharistia, 1. kánon: DH 1651.

12 VI. PÁL PÁPA, *Mysterium fidei* enciklika: AAS 57 (1965) 764.: DH 4412.

13 Vö. Trienti Zsinat, 13. sessio: Decretum de ss. Eucharistia, 3: DH 1641, 1653.

14 DH 1643, 1656.

15 vö. *Jn 15,11*.

16 Úrnap 2. vesperásának Magnificat-antifónája

17 vö. *Jn 6,54*.

Elmondhatjuk, hogy nemcsak *mi vesszük magunkhoz Krisztust*, hanem *Krisztus is magához vesz mindegyikünket*.¹⁸ Barátságot köt velünk: „*Ti a barátaim vagytok*”¹⁹. Sőt, mi az életünket neki köszönhetjük: „*Aki eszi az én testemet, általam fog élni*”²⁰. A szentáldozásban titokzatos módon megvalósul Krisztus és a tanítvány „egymásban léte”: „*Maradjatok meg bennem és én tibenetek*”²¹.

Az átlényegülés szoros kapcsolatban áll a teremtés, a megtestesülés, a megigazulás és a megdicsőülés titkával. Benne rejtezik Krisztus és az Ország egész misztériuma.

Az Oltáriszentség imádatl teljes vétele katolikus hitünk foglalata

A katolikus hit és igehirdetés lényege, hogy Jézus Krisztus az Atya Egyszülött Fia, aki értünk kereszten kínhalált szenvedett és harmadnapra föltámadott halottaiból. Isten Országá elérkezett Krisztusban. Mindezekről tanúságot tesznek legfőképp az apostolok, de mi is, akik találkoztunk a Föltámadottal, és el-teltünk Szentlelkével. Ennek alapján hirdetjük a bűnbocsánat és az üdvösség örömhírét, és szólítunk megtérésre minden népet. (Vö. ApCsel 2,22-38; 3,13-19; 4,10-12; 10,37-43; 13,23-39)

Megváltónk mennybemenetele után a Szentlélek által jelen van egyetlen Egyházában a világ végéig. Az Úr közvetlen jelenléte az Oltáriszentségben való-sul meg. Katolikus hitünk lényege a megváltó Krisztussal való találkozás, és életünk megszentelése Óáltala, Övele és Öbenne. Az isteni malaszt akkor gyümölc-söző, ha töredelmes és alázatos szívvel (vö. Zsolt 51,1) kérjük és fogadjuk. Ezért a térdelve és nyelvre áldozás, a Szentség imádatl teljes fogadása és vétele a katolikus hit és élet legteljesebb összefoglalása és kifejeződése.

A Szentségi Jézus előtti térdre borulásban és a Szent Test ajkunkra fogad-sában benne van teremtményi voltunk elismerésre, bűnös voltunk teljes megvallása, az Úrban nyert megigazultságunk és istengyermeki állapotunk kinyilvánítása. Átragyog rajta az Isten Fiába vetett hit, a Teremtő és Megváltó Isten felismerésébe vetett hit, az Úr szentségi jelenlétébe vetett hit, a tápláló katolikus Anyaszentegyházba vetett hit. A megrendült hittel és bizalommal való leborulás és a Szent Test ajakra fogadása a szelíd és alázatos szívű Jézus (vö. Mt 11,29) gyermeki utánzása.

18 Eccl. de Euch. 22.

19 *Jn 15,14*.

20 *Jn 6,57*.

21 *Jn 15,4*.

A szentáldozás a megtestesülés és a megváltás misztériumának foglalatja. A szentáldozás Szűz Mária Istenanyaságának az elfogadása, az Ige názáreti megtestesülésének a megvallása, az Úr Jézus szent Sebeiből áradó megváltás isteni szent malasztjának óhajta és befogadása. Méltó, hogy e szent cselekmény, életünk legnagyobb kegye a legteljesebb imádatlal történjen.

Az Oltáriszentség előtt való leborulás a húsvéti hit kifejeződése. Megvallása a nagycsütörtöki alapításnak, a nagypénteki keresztáldozatnak. Megvallása nagyszombat halotti csendjének és várakozásának. Megvallása a halál bilincset eloldó, menny kapuját kitaró titkos működésnek. Megvallása húsvét vigíliájának, Krisztus dicsőséges föltámadásának, az Egyház pünkösdi születésének, Eucharisziából való életének és az Úr valóságos szentségi jelenlétének.

A Szentséghez való viszonyunk az Úrral és az Egyházzal való kapcsolatunk tükröképe. Aki térdelve, nyelvre áldozik, a legteljesebben kifejezésre juttatja, hogy hiszi és vallja az Úr Jézus Krisztus nagycsütörtöki misealapítását, nagypénteki végtelen és legszentebb áldozatát, nagyszombati legmélyebb és legtitkosabb csöndjét, és húsvéti dicsőséges föltámadását, új és örök szövetségkötését, a Szentlélek eljövételét, az Anyaszentegyházat és a megszentelődés végtelen kegyelmét, az Úr Jézus Krisztus eucharisztikus jelenlétét.

Eucharisztikus Kongresszus a térdelve és nyelvre áldozásért!

A 2020-ban Budapesten megrendezésre kerülő 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kiváló alkalom és kegyelmi pillanat az Úr Jézus valóságos szentségi jelenlétébe vetett hit megújítására és bátor megvallására. Minden szónál és látványos megmozdulásnál többet jelent az imádás cselekedete, amiben jó példájával járhat elő a Magyar Katolikus Egyház az egész világ előtt.

Meggyőződésem, hogy a kézbeáldozás engedményének a magyarországi visszavonása, valamint a térdelve és nyelvre áldoztatáshoz való ünnepélyes felelevenítése az Eucharisztikus Krisztusba vetett magyar hitvallás hitelességének és engesztelő küldetésének legékesebb bizonyítéka és legszebb gyümölcse lenne, Isten szent malasztját bőségesen árasztaná szét, ami csodálatos segítséget jelentene a hit és a liturgia mély válságában sodródó katolikus Egyházunknak.

Az Eucharisztikus Kongresszus legfőbb célja az Úr Jézus szentségi jelenlétének megvallása. A budapesti Eucharisztikus Kongresszus legszebb ajándéka legyen a katolikus Egyház számára, hogy elindítja a Szentségi Jézus imádatának a világméretű megújítását! Az Eucharisztikus Kongresszus kiváló pillanat arra, hogy a Magyar Katolikus Egyház ne igényelje többé a kézbeáldoztatás engedményét (*indultum*), amely az Oltáriszentséggel való szentségtörő bánásmóddhoz, a szentségi Jézus iránti hit és az imádat leromlásához vezet, hanem

térjen vissza a Szentségi Jézus imádatlal teljes kiszolgáltatásához és vételéhez, amely a latin hagyományban a térdelve és nyelvre áldozásban fejeződik ki.

Az Eucharisztikus Kongresszusnak nyilvánvalóvá kell tennie, ami kiviláglik a Szentírásból és az Egyház élő tradíciójából, hogy az Úrhoz csak imádatlal és hódolattal közeledhetünk.

Az Eucharisztikus Kongresszuson mindenki térdelve és nyelvre kellene, hogy áldozzon, ami a legfőbb jele és eszköze lehetne a Szentségi Jelenlétbe vetett hit és a szentségi élet megújításának!

A szentáldozás szentségének és méltóságának a megőrzése lehetne az első lépés az Egyház hitbeli és liturgikus válságának gyógyulása felé. De mint első lépés, lényegében hordozza az egészet, és kijelöli a teljes utat.

Regnum Marianum – Regnum Eucharisticum

Athanasius Schneider püspök a következőket mondta 2016-ban az első magyarországi látogatásakor: „*Remélem, a magyarok hűségesek lesznek Mária országához, hogy valóban Miasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária uralkodhasson benne. Krisztus uralma pedig mindig Márián keresztül valósul meg. És ha Önök Mária országa (Regnum Marianum), akkor egyben az Oltáriszentség országának (Regnum Eucharisticum) is kell lenniük. Bárcsak növekedne Magyarországon az eucharisztikus Úr szeretete, tisztelete és óvó védelme!*”²²

Püspök atya próféta szavának megvalósítása a mi nagyszerű küldetésünk. A jövő évi kongresszuson mi magyarok az egész világra szóló jó példával járhatunk elől. A Magyar Katolikus Egyház a tiszta katolikus hithez való visszatérés útját mutathatja meg a Szentségi Jézus imádatának megújításával, az Oltáriszentség imádatlal teljes vételének bevezetésével: a kézbeáldoztatás megszüntetésével és a térdelve és nyelvre áldozás újra bevezetésével.

Térdelve és nyelvre fogadjuk az Oltáriszentséget!

A közelgő budapesti Eucharisztikus Kongresszus a tanúságtétel ideje, és az Egyház hiteles megújításának a kegyelmi pillanata. Kérjük püspökeinket és papjainkat, hogy Krisztusért és az Egyházért minden erejükkel segítsék elő az Úr imádatának megújítását, a valóságos jelenlétébe vetett hitnek jobban megfelelő szentségi életet, és hirdessék meg a térdelve és nyelvre áldoztatáshoz való ünnepélyes visszatérést!

Imádkozunk és hozunk áldozatokat azért, hogy Magyarország, Mária Országája legyen *Regnum Eucharisticum*, az Úr Jézus Krisztus Eucharisztikus

²² ATHANASIVS SCHNEIDER – FÜLEP DÁNIEL: *Regnum Eucharisticum / Athanasius Schneider püspök első látogatása Magyarországon*. Newman Központ, Sümeg 2016. 74.p.

Királyságának hiteles és bátor tanúja és hirdetője! A Szentségi Jézus imádattal teljes fogadásának buzgó gyakorlása legyen Magyarország engesztelő küldetésének nagyszerű megnyilvánulása!

Fülep Dániel, r.k. teológus

(Forrás: DOMINUSEST.HU (Athanasius Schneider és Fülep Dániel honlapja))

Hoser érsek megszüntette a kézbe áldozást Medjugorjében

Félnek attól, hogy a megszentelt ostyákat ellopják és sátánista rituálék során használják fel

Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció kimondja, hogy „bár minden hívőnek mindig joga van ahhoz, hogy választása alapján szájba történő szentáldozáshoz járuljon, ha valaki ezt kéri, akkor azokban a régiókban, ahol a püspöki konferenciák a Szentszék megerősítése alapján ezt megengedték, a szentséget a kézbe szolgáltatják ki.

Meg kell azonban jegyezni, hogy különös figyelemmel kell lenni arra, hogy az áldozó azonnal bevegye a szentostyát az áldoztató előtt, hogy senki se távozhasson úgy, hogy az eucharisztikus ostyát magával viszi.

Ha fennáll a szentségtörés veszélye, a szentáldozásra nem kerülhet sor a hívők között”.

Pontosan ezért sokan ma is azt kérdezik, mi a helyes módja annak a kenyér vételének az oltárról, ami időközben átváltozott Krisztus valódi testévé.

A papnak nincs mindig lehetősége arra, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a hívő azonnal elfogyasztja az ostyadarabot, még kevésbé tudja ellenőrizni, hogy a keze egyáltalán tiszta-e, és készen áll-e arra, hogy úgy bánjon az élet kenyérével, ahogy az megérdemli azt.

Medjugorje: üzérkedés a megszentelt ostyával

Sajnos (nem csak) Medjugorjében ez a kérdés tarthatatlanná vált, mivel a szentáldozás pillanata mindig zsúfoltságot okoz, és alkalmas ürügy azok számára, akik szeretnék a szentostya helytelen használatát elérni.

A hívők között gyakran vannak sumákoló és rossz emberek, akik ellopják a megszentelt ostyát, nem veszik szájba, hanem elrejtik, hogy eladják 500 euróért azoknak, akik sátánista rituálékat folytatnak!

Ezért Bosznia-Hercegovinában az apostoli vizitátor, Henryk Hoser pontos utasításokat adott annak érdekében, hogy elkerüljék a szentostyák lopását és csempészetét.

Néhány órával ezelőtt, a medjugorjei Szent Jakab templomban kihirdették az új szabályt: „a pápai vizitátor rendelkezésére mostantól csak a szájba történő szentáldozás lehetséges, a kézbe történő többé nem!”

A szentáldozás jelentése

Reméljük, hogy ez mindenkit emlékeztet arra, amit a Katolikus Egyház Katekizmusa is idéz:

1337. *Az Úr, mivel szerette övéit, mindvégig szerette őket. Tudván, hogy eljött az óra, amikor ebből a világból átmegy az Ő Atyjához, a vacsora közben megmosta lábukat, és átadta nekik a szeretet parancsát. Hogy rájuk hagyja e szeretet zálogát, s hogy övéitől soha ne távozzon el és húsvétja részeseivé tegye őket, halála és föltámadása emlékezetüül megalapította az Eucharisziát, és megparancsolta Apostolainak, „akiket akkor az Újszövetség papjaivá szentelt, ” hogy visszajöveteléig ünnepeljék.*

Ezt jelenti számunkra az örök élet eledele. Ezért akarják a sátánisták ezt megszerezni.

(www.karizmatikus.hu, 2019. 07.15.)

Ne vegyétek ítéletekre az Oltáriszentséget

Az Úr Jézus: „Drága gyermekeim! Ma van első péntek, az Én Szent Szívem napja. Azt kérem tőletek, akik engesztelitek Szentséges, lándzsával átdöfött Szívemet, gondoljatok arra, hogy Én a világ végezetéig vívom haláltusámat azokban a lelkekben, akik halálos bűnben élnek, és ahová bekényszerítenek Engem a Szentáldozásban. Az ilyen lelkekben a sátán az úr, aki újra meg újra keresztre feszít Engem. Nagyon kérlek benneteket, hogy soha ne vegyétek ítéletekre és kárhozatotokra az Oltáriszentséget, mert túl azon, hogy Én rettenetesen szenvedek az ilyen lelkekben, azoknak, akik elkárhoznak, ugyanazt kell majd elszenvedniük a pokolban örökké. Vizsgálja meg magát mindenki, hogy méltóképpen eszi-e az Emberfia Testét, és issza-e Véréit, mert ha nem, úgy a saját ítéletét eszi és issza.

Gyermekeim! Ezt azért mondtam nektek, mert ma kiment a divatból a gyónás. Sokan megszokásból áldoznak. Úgy vesznek Engem magukhoz, mint egy darab közönséges kenyeret. Nem gondolnak bele, hogy Én, az Isten szállok le

minden Szentmisén az oltárra azért, hogy tápláljalak benneteket, hogy ki ne dőljete az úton a kietlen pusztában, ebben a siralomvölgyben.

Én vagyok a ti egyedüli megmentőtök, Aki féltő szeretettel öröködöm lelketek tisztasága fölött. Én védelek meg benneteket a sátán támadásaitól, és az örök kárhozattól. Ha láthatátok Engem, milyen gyönyörűséges vagyok, belehaltátok a boldogságba. Olvassátok el az Evangéliumot: „Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, s fölment külön velük egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény. S íme, megjelent nekik Mózes és Illés, és beszélgettek vele. Péter erre így szólt Jézushoz: „Uram, jó itt nekünk! Ha akarod, csinálok ide három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.” (Mt 17, 1-4) Akkor még nem maradhattak Velem az apostolok dicsőségemben. Láttak Engem meghalni a keresztfán. Most még ti sem láthatok színről színre, hanem csak a hitetekkel tudjátok felfogni, hogy köztetek vagyok.

Arra kérek benneteket, kicsi gyermekeim, hogy amikor tiszta szívetekbe fogadtok Engem a Szentáldozásban, teremtetek magatokban csendet. Megsemmisülve adjatok hálát azért, hogy köztetek maradtam a világ végéig, és a szívetekbe tértem. Így adjatok hálát: Drága Jézusom! Imádozt Királyom! Köszönöm, hogy elfogadsz és szeretsz engem úgy, amint vagyok. Köszönöm, hogy nem nézed semmiségemet, hanem végtelen szeretettedben az én megmentésemet akarod. Éppen ezért most én sem tekintek magamra, hanem egyedül Rád, Aki itt és most az én kicsi szívem boldog Királya vagy. Teljes szívemből imádlak, dicsőítelek és magasztallak Téged, és hálát adok Neked. Imámmal csatlakozom legszentebb Édesanyádhoz, az ég összes szentjéhez és szent angyalához. Kérek, add, hogy mindig Téged imádjalak a szívemben, akkor is, ha már kimentem a templomból. Tudatosítsam magamban, hogy Te velem akarsz maradni mindig, és kitartasz a lelkemben egyik szentáldozástól a másikig.

Higgyétek el, ha ilyen lelkülettel fogadtok a szívetekbe, minden kegyelmet megadok, mert egyedül Én tudom, mire van szükségetek. Így áldozatok, és így imádjatok! Ez az én óhajom. Megáldalak benneteket Szívem semmihez sem hasonlítható örök, végtelen szeretetével, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Mária Julianna, 2019. július 5.

Mária- kegyhelyek

Karancsság – Szentkút

A Balassagyarmatot Salgótarjannal összekötő országút mentén fekszik Karancsság faluja. Ettől mintegy 2 km-nyire, déli irányban, a hegyek között van a Szentkút-ja. Az itteni Máriás-hódolat írásos emlékei 1866-ig vezethetők vissza.

Az 1948-tól terjedő években a boldogemlékű Miklósi László plébános igyekezett méltó környezetbe helyezni az immáron 120 esztendő búcsújárását. A Szentkút közelében impozáns lourdes-i barlangot emelt és hozzá, a hegycsúcs magasába 33 lépcsőt alakított ki. A lourdes-i barlangban oltár is van, ahol évente két ízben hivatalosan is vannak szentmisék: május közelébe eső vasárnapon. Maga Mindszenty József bíboros hercegprímás rendelte el ezt a két záránkszentmisét a magyarság bűneiért való engesztelés céljából. A vasráccsal díszített lourdes-i barlang közelében van a Szentkút. Miklósi atya idejében mélyítették vízterét és kövekkel rakták ki oldalát. Ekkor történt, hogy a kútban óra ketyegéshez hasonló hangok voltak hallhatók. Az észlelt jelenségek vizsgálatára geológusok vállalkoztak, de természetes magyarázatot adni nem tudtak. A sok lelki gyógyulásról nincs tudósítás. Testi gyógyulásokról szóbeszédben lehet hallani, orvosilag igazolt esetről azonban nem tudunk.

Egy salgótarjáni szakmérnök által tervezett művészi fődél került a Kegylőtárhoz vezető lépcsősor fölé, könnyűszerkezetes elemekből.

Mivel festői környezetben van és a könnyen megközelíthető főútvonal közelében, ezért sokan keresik föl ezt a nógrádmegyei kegyhelyet. Szinte állandó a szent jövés-menés, és az örök engesztelés a Szeretetláng engesztelő mozgalom keretében. Nagybaldogasszony ünnepe előtti éjjelen virrasztás van. Nagy buzgósággal ünneplik a mennyekbe fölvitt Istenanyát.

(Ipolyvölgyi Németh J. Kirzosztom: Mária kegyhelyek Mária országában könyv alapján)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Szeressétek egymást

„Gyertek körmenetekben – mondtam a kicsi és egyszerű leánynak, Bernadettnek, amikor megjelentem neki Massabielle szegényes barlangjában.

Miért kívántam én ezt? Mert azt szeretném, hogy minden gyermekem együtt járjon imádságban és szeretetben egyesülve.

Ma mindent megkísérel Ellenfelem, hogy benneteket bármilyen lehetséges módon szétválasszon, elkülönítsen, egymás ellen fellázítson. Ő, aki kezdettől fogva a hazugság atyja és gyűlöletet vet, egyre inkább megpróbálja testvéri egységeket széttörni.

Így történik meg gyakran – még a jó látszatával is –, hogy egyik a másik ellen fordul, hogy csoportok küzdenek egymás ellen önigazolásuk vég nélküli keresésében, ami oly sok jóra való törekvést tesz eredménytelenné. (1983.02.11.)

A Szűzanya ebben az üzenetében tisztán rátapint a lényegre, hogy a csoportok tagjai és sokszor azok vezetői között is igen nagy hiányt szenved az alázatosság, a jó látszatával önös érdekek rajzolódnak ki, melyek mentén szétszakadnak a közösségek és az után csoportok küzdenek egymás ellen. Mindenki azt állítja, hogy neki van igaza, hogy ő képviseli az igazi Istenhit vonalát. Nyilván mindenhol vannak részgazságok. Nehéz ilyenkor tisztán látni, és sokkal nehezebb az egységet újból helyreállítani. Számtalan ilyen küzdelem látszik mindenféle irányzat, közösség csoportjainál. És ha jól megvizsgáljuk, akkor jellemzően az alázat hiánya miatt történik mindez. Beszélünk arról, hogy a Szűzanya (és Jézus) milyen csodálatos alázatosságban élte elénk életét. Beszélünk arról, hogy a másik legyen alázatos, de hogy az mindenkire érvényes lenne, azt nehéz elfogadnunk. A sátán pedig azonnal ott van és az igazi, mély alázat hiányát azonnal felhasználja céljai elérésére, az egység bontására. Így jön létre, hogy csoportok küzdenek egymás ellen, a jó látszatát mutatva mindegyikben. Nehéz igazságot tenni, ez talán emberileg lehetetlen is, de érdemes elgondolkodnunk, hogy nekünk, nekem személy szerint mennyi részem van a szétszakadásban...

Azt kívánom, hogy együtt közeledjetek hozzám, mert mindnyájatok Anyja vagyok, és mert együttesen akartlak benneteket az imádságra, a bűnbánatra és a kölcsönös szeretetre alakítani. Még sohasem volt ilyen szükséges, mint éppen ebben az időben, hogy éljétek az új parancsot, amit Jézus adott nektek nagycsütörtök este, az Ő utolsó vacsoráján: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket.”

A kölcsönös és többirányú szeretetre kívánlak nevelni benneteket. Szükséges, hogy tanújelét adjátok az Egyházat betöltő szeretetnek, amely titeket a szeretet tökéletességében egyesít, hogy meghiúsítsátok a megosztás és elkülönítés tervét, amit Ellenfelem alkalmaz. (1983.02.11.)

A Szűzanya kérése egyértelmű: úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretett, illetve szeret ma is bennünket. Ő úgy szeret bennünket, hogy életét is hajlandó volt adni értünk. Ennél nagyobb szeretet – Jézus szavai szerint – nincs. Nehéz belegendolnunk, hogy mennyire vagyok hajlandó az imatársamat, a plébánosomat, plébánosként a híveimet úgy szeretni, ahogy Jézus kéri. Vagy legalábbis azt közelíteni napról napra... Ez mindennapos nagy kihívás. Ha ennek egy részét sikerül teljesíteni, akkor egyre nagyobb az esély, hogy közösen közeledhetünk a Szűzanyához, amit nagy-nagy szeretettel kér tőlünk. Az alap lépéseket nagyon nehéz megtenni hozzá, azt, hogy szeretettel nézzek az imatársamra, a plébánosomra, a plébánia híveire (papként), és ezzel utat nyissak a közösség újbóli egysége irányába. Nagyon nehéz nem a hibákat látni – mint egy évtizedek terhével élő házasságban. Ott is ugyanilyen nehéz megújulni, nehéz nem az apró „rigolyákat” kinagyítani. Nehéz a jót meglátni. Ezért ez napi feladat. De ha nem akarunk vele megküzdeni, azt a sátán nagyon ügyesen kihasználja.

Jöjjetek mindnyájan hozzám, haladjatok időtök nehéz útján úgy, hogy együtt imádkoztok, együtt dicsőítitek Istent, és egymást szeretitek.

Jöjjetek azért mindnyájan hozzám, de nem egyenként és különválva, hanem körmenetben. Erősítsétek azt, aki gyenge, segítsétek tovább azt, aki megtorpant.

Jöjjetek hozzám, mert egyesülve szeretnék mindnyájatokat Jézushoz vezetni, aki jelen van az Oltáriszentségben. Jézus azért van jelen a hálaadás szentségében, hogy segítsen titeket egységeitek kialakításában, hogy példát adjon nektek, hogyan szeressétek tökéletesen odaajándékozva magatokat testvéreiteknek. (1983.02.11.)

A Szűzanya azt javasolja, hogy valahol ott kezdjük, hogy együtt imádkozunk, hogy együtt dicsőítjük Istent, együtt dicsőítjük Jézus Krisztust, aki itt maradt köztünk az Oltáriszentségben. Ez azt jelenti, hogy együtt végzünk szentségimádást. Hiszen Ő azért maradt itt a Színek alatt, hogy segítsen min-

ket az egység kialakításában. Ő a Golgota végtelen kínszenvedéseit is szeretettel vállalta értünk, megmutatva nekünk végtelen szeretetét irányunkban, hogy ezzel biztasson, bátorítson a közösségen belüli szeretet gyakorlására. Tisztában vagyok azzal, hogy a szeretet gyakorlása egy közösségben igen nehéz, amikor a másik – számomra nem szimpatikus – vonásait már jól ismerem. Mégis ezt kell tennünk, hiszen Golgota nélkül nincs feltámadás! Vállalnunk kell bizonyos lemondásokat a szeretet jegyében. Csak így maradhatunk egységben, melyet ebben az üzenetében a Szűzanya nagyon kihangsúlyozva kér tőlünk. A hívőnek a hívővel szemben azért nehéz mert... a hívőnek a pappal szemben azért nehéz mert... a papnak a hívővel szemben azért nehéz mert... Mindenki ki tud találni indokokat, mégis Jézus szeretetét kellene megélnünk. A Szűzanya Jézus szeretet parancsát kéri számon tőlünk, ami az Evangélium tanítása egyben. Tudjuk-e, akarjuk-e megcselekedni?

Jöjjetek tehát közösen hozzám, hogy Jézushoz vezethesselek a hálaadás szentségében, aki csendes áldozatában vár rátok, és aki valóban jelen van a Föld minden tabernáculumában.

Akkor majd képesek lesztek megtenni azt, amit anyai szabadító tervem megvalósítására tőletek kérek.” (1983.02.11., A lourdesi Szűz Mária emléknapiján)

Azt mondja a Szűzanya, hogy amennyiben sikerül a jézusi szeretet parancsban előre lépni, és közösen tudunk a Szűzanya elé járulni, akkor a Szűzanya vezet minket az Oltáriszentségben, a hálaadás szentségében köztünk lakó Jézus Krisztushoz minket. Ha tudunk egységben haladni a krisztusi úton, akkor leszünk képesek megtenni azt, amit a Szűzanya vár tőlünk, amiben igényli segítségünket az Ő szabadító tevének megvalósítása terén. Nagyon nagy küzdelem áll előttünk, de csodálatos ígéret is társul hozzá, hogy amennyiben tudunk változtatni, és szeretettel közösséget építeni illetve fenntartani, akkor nyílik meg egy csodálatos lehetőség, hogy a Szűzanya szabadító tervében aktívan részt vehetünk! A Szűzanya által osztott isteni kegyelem segítsen mindannyiunkat abban, hogy hatékonyan tudjunk előre lépni közösségeink egységének fenntartásában, illetve újra egyesítésében – a szeretet parancsának megvalósítása által!

Jánossy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

Rózsafüzér és keresztút

Imádságainkban két alapvető különbséget lehet megkülönböztetni. Egyik, amikor egy adott imádságot elmondunk – fejből vagy olvasva, a másik, amikor az adott téma fölött elmélkedünk.

Az elmondott imádságok is sok, szép gondolatot tudnak ébreszteni bennünk, melyek segítenek hitünk növekedésében – ha kellően oda tudunk figyelni az imádságunkra, ha nem egészen máshol jár az agyunk...

Az elmélkedő imádságok jellemzően két csoportra oszthatóak, az egyik csoport a rózsafüzér, a másik a keresztút imádkozása. A rózsafüzér imádkozása igen sokszor csak annak „monoton” elimádkozását jelenti, mégis igen örvendetes, ha az adott titokban, illetve az ismételt imában rejlő isteni mélységeket keressük gondolatainkban az imádság közben – ha nem tereli el gondolatainkat közben a sátán...

A keresztút imádkozása jellemzően elmélkedéssel társított imádság, melyben „szükségszerű”, hogy saját életünkre is kivetítve gondolkodjunk bele a stációk történéseiben.

Érdekes, hogy Szőkefalván a Szűzanya többször is az elmélkedés lehetőségét tartalmazó két imádság végzésére hívta fel a figyelmet:

„...Ne féljetek drága gyermekeim, nehéz idők jönnek, legyetek felkészülve imával, böjttel. Imádkozzatok a rózsafüzért és végezzetek keresztúti ájtatosságot.” (1999. 06.17.)

„Imádkozzatok a rózsafüzért és a keresztutat naponta.” (2002. 03.15.)

„Drága gyermekeim! Kérlek titeket úgy, mint más alkalommal, hogy imádkozzatok, imádkozzatok a rózsafüzért, böjtöljetez kenyéren és vízen, gyónjatok és áldoztatok. (2002. 06.17.)

Ebben a világban, amikor minden arra irányul, hogy hogyan lehet könnyebben élni, jó lenne szem előtt tartanunk azt a kérést, hogy imádkozzunk azon két imádságot gyakran (akár naponta), melyek elmélkedésre is hívnak, tehát arra, hogy közben átgondoljuk saját életünket, életvitelünket. Átgondoljuk, hogy mit és hogyan csináljunk a továbbiakban. Isten és a Szűzanya adjon erőt és kegyelmet ehhez a nagy kihíváshoz!

Jánossy Gábor

Ki tudná felmérni Krisztus Anyjának szentségét?

John Henry Newman

Ki tudná annak szentségét és tökéletességét felmérni, aki arra volt kiválasztva, hogy Krisztus Anyja legyen? Ha annak, akinek van, még többet adnak, ha a szentség és a kegyelem elválaszthatatlanok egymástól (és ezt tanítják nekünk), milyen lehetett annak a személynek egyedülálló tisztasága, akit a Szentlélek méltóztatott titokzatos jelenlétével beárnýékolni?

Milyen adottságai lehettek annak, aki arra volt kiválasztva, hogy Isten Fiának egyetlen földi rokona legyen, az egyetlen személy, akit a Fiú a természet rendje szerint tisztelni tartozott, és akire fel kellett tekintenie: az egyetlen, aki arra volt hivatva, hogy Őt nevelje, nap mint nap tanítsa, míg felnővekedett korban és bölcsességben.

Ez a szemlélődés magasabb szintre vezet, ha bátorságot veszünk arra, hogy folytassuk.

Megkérdezhetjük tehát, milyen volt annak az emberi természetnek megszentelt állapota, amelyben Isten az Ő Fiát, aki bűnt nem ismert, emberré formálta.

Mivel tudjuk, hogy „ami testből születik, az test marad”, és „a tisztátalanságból nem eredhet tisztaság”... semmi sem vésheti inkább lelkünkbe azt az igazságot, hogy Krisztus valóban részese volt emberi természetünknek, és a bűnt kivéve mindenben hozzánk hasonló ember volt, mintha Őrá gondolva arra a Szűzre emeljük tekintetünket, akinek segítségével Ő a mi Testvérünk lett.

*Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője!
Könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején,
hanem oltalmaz meg minket,
mindenkoron dicsőséges és áldott Szűz!*